

Sygn. akt IV KK 54/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **K. M., K. K., P. B., J. C., G. U., I. C., M. B., A. B., I. D., M. S., U. P., A. Ż.** skazanych z art. 253 § 1 k.k. i in. oraz **Z. I.** uniewinnionej od zarzutu popełnienia
czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 8 grudnia 2021 r.,
kasacji wniesionych w stosunku do: **K. M., K. K., P. B., J. C., G. U., I. C.** przez
obrońców i prokuratora na niekorzyść, a w stosunku do: **M. B., A. Ż., A. B., I. D.,
M. S., U. P. i Z. I.** przez prokuratora na niekorzyść,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt III K (...),

**1) uchyla zaskarżony wyrok w części odnoszącej się do
skazania: K. M., K. K., P. B., J. C., I. C. za czyny wskazane
odpowiednio w pkt 2, 7, 11, 12, 13, 32, 55 wyroku Sądu
Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 r. (III K (...)), a na**

podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. także w części odnoszącej się do skazania: M. B., A. Ż., G. U., I. D., M. S. za czyny wskazane odpowiednio w pkt 26, 27, 35, 45, 49, 59 wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt III K (...), i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2) oddala kasacje prokuratora oraz G. U. jako oczywiście bezzasadne;

3) nakazuje zwrot K. M., K. K., P. B. , I. C. oraz J. C. uiszczonych opłat kasacyjnych;

4) obciąża Skarb Państwa oraz G. U. kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

K. M. został oskarżony o to, że (pkt II aktu oskarżenia):

1. w okresie od 1 stycznia 2004 roku do 16 marca 2006 roku w W., K., L. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M. i T., O., P. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej, kierując zorganizowaną grupą przestępczą, zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności z: P. B., K. M., U. P., M. B., J. C. , A. B., I. C. i G. U. , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając, dopuścił się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, wykorzystując prowadzoną przez siebie firmę pod nazwą "H." z siedzibą w W., współpracując z P. B., prowadzącą firmę pod nazwą „M.” i „W.” z siedzibami w K., a także z innymi członkami grupy występującymi jako osoby fizyczne, poprzez:

1. ogłoszenia w prasie i Internecie o możliwości podjęcia pracy hostessy w Republice Włoskiej;
2. osobistą rozmowę z kandydatkami do pracy;
3. przeprowadzenie jednodniowego szkolenia dotyczącego warunków oferowanej pracy;

4. wprowadzenie w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej przez niego na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jego pośrednictwem kobiety;
5. zawieranie ze zwierzbowanymi kandydatkami umów o współpracy z firmą „H.”, a także podpisywanie z nimi weksli i deklaracji wekslowych, stanowiących finansowe zabezpieczenie przed niepodjęciem przez nie pracy;
6. pobieranie od kandydatek opłat za przejazd z Polski do Włoch, organizowanie ich transportu lub osobiste ich dostarczanie z Polski do miejsca zatrudnienia zwierzbował co najmniej 93 kobiety (wymienione z imienia i nazwiska), przekazując je następnie we władztwo właścicieli nocnych klubów w Republice Włoskiej, wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwierzbowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.”, a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadził obywatelki polskie wymienione w punktach od 1 do 85 a usiłował doprowadzić obywatelki polskie wymienione w punktach od 86 do 93 do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc i usiłując czerpać z prostytucji korzyści majątkowe, wyrażające się w otrzymywaniu od właścicieli klubów prowizji wynoszącej 10 euro za jeden dzień zatrudnienia każdej przekazanej im kobiety, tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. K. została oskarżona o to, że (pkt V aktu oskarżenia):

7. w okresie od 1 kwietnia 2004 roku do 31 lipca 2006 roku w W. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M., T., O., P.

i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej oraz w różnych miejscowościach w Grecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności z: K. M., P. B., U. P., J. C. i A. B., a przypadku pokrzywdzonych wymienionych poniżej punktach 59, 64, 65, 71 i 73 samodzielnie, wykorzystując prowadzoną przez siebie firmę „A.” z siedzibą w W., przy wykorzystaniu struktury i organizacji grupy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając, dopuściła się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:

1. ogłoszenia w prasie i Internecie o możliwości podjęcia pracy hostessy w Republice Włoskiej oraz w Grecji;
2. osobistą rozmowę z kandydatkami do pracy;
3. wprowadzenie w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej przez niego na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jej pośrednictwem kobiety;
4. podpisywanie umów ze zwerbowanymi kobietami w imieniu firmy „A.”;
5. kierowanie zwerbowanych kobiet do K. M. w celu podpisania przez nie umów o współpracy z firmą „H.”;
6. uczestniczenie w transporcie pokrzywdzonych z Polski do Włoch;
7. przekazywanie pokrzywdzonych we władztwo właścicieli nocnych klubów na terytorium Republiki Włoskiej oraz w Grecji;
8. nadzorowanie pracy pokrzywdzonych i pobieranie prowizji za nie,

zwerbowała i przekazała we władztwo właścicieli nocnych klubów w Republice Włoskiej oraz w Grecji co najmniej 73 kobiety (wymienione z imienia i nazwiska) wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwerbowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub Grecji albo powrót do Polski oraz z podpisania przez nie

zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.” lub umów z firmą „A.”, a także z braku znajomości języka włoskiego lub greckiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadziła obywatelki polskie wymienione w punktach od 1 do 67 a usiłowała doprowadzić obywatelki polskie wymienione w punktach 66 - 73 do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej oraz w Grecji, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc i usiłując czerpać korzyści majątkowe z prostytucji, wyrażające się w otrzymywaniu prowizji za każdy dzień zatrudnienia każdej przekazanej im kobiety;

- tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. B. została oskarżona o to, że (pkt VI oraz VII aktu oskarżenia):

9. w okresie co najmniej od 1 stycznia 2004 roku do 30 września 2005 roku w K., W. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M., O., P. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności z: K. M., K. M. i U. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając, dopuściła się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:
 1. ogłoszenia w prasie i Internecie o możliwości podjęcia pracy hostessy w Republice Włoskiej za pośrednictwem prowadzonych przez siebie firm: „M.” i „W.” z siedzibami w K.;
 2. osobistą rozmowę z kandydatkami do pracy;
 3. wprowadzenie w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej przez nią na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jej pośrednictwem kobiety;

4. podpisywanie z kandydatkami umów w imieniu firm: „M.” i „W.”;
5. kierowanie zwербowanych kobiet do K. M. w celu odbycia szkolenia potwierdzającego przedstawiane przez nią warunki oferowanej pracy, a także w celu podpisania przez nie umów o współpracy z firmą „H.”;

zwербowała co najmniej 63 kobiety (wymienione z imienia i nazwiska) wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwербowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie umów z firmami „M.”, „W.” i „H.”, zobowiązania do zapłaty kary umownej wobec firm „M.” i „W.” oraz zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.” a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadziła obywatelki polskie wymienione w punktach od 1 do 56, a usiłowała doprowadzić obywatelki polskie wymienione w punktach od 57 do 63 do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc i usiłując czerpać korzyści majątkowe z prostytucji, wyrażające się w otrzymywaniu prowizji za każdy dzień zatrudnienia każdej przekazanej im kobiety - tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

6. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie do 18 września 2007 roku, w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na uzyskaniu i użytkowaniu komputerowych programów komercyjnych bez uiszczenia zapłaty za ich nabycie, bez zgody osoby uprawnionej zainstalowała dla własnego użytku programy komputerowe:

- tj. o przestępstwo z art. 278 § 2 k.k.

J. C. został oskarżony o to, że (pkt. XII aktu oskarżenia):

7. w okresie co najmniej od 1 kwietnia 2005 roku do 31 sierpnia 2005 roku w W. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M., O., P. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej,

działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: K. M., K. M., P. B., U. P., M. B., A. B., A. Ż., I. C., G. U., M. S. i I.W., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając, dopuścił się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:

1. zostanie współnikiem K. M. w prowadzonej przez niego firmie „H.” z siedzibą w W., udostępnienie mu pomieszczeń dla działalności tej firmy i umożliwienie w ten sposób prowadzenia rozmów z kandydatkami do pracy, a także osobiste w nich uczestniczenie, w celu wprowadzania pokrzywdzonych w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jego pośrednictwem kobiety;
2. organizowanie i osobiste wykonywanie transportu pokrzywdzonych z Polski do poszczególnych miejscowości na terytorium Republiki Włoskiej;
3. przekazywanie pokrzywdzonych we władztwo właścicieli nocnych klubów na terytorium Republiki Włoskiej,

zwerbował co najmniej 13 kobiet (wymienionych z imienia i nazwiska) wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwerbowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.”, a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadził obywatelki polskie wymienione w punktach od 1 do 12, a usiłował doprowadzić obywatelkę polską wymienioną w punkcie 13 do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc i usiłując czerpać z prostytutki korzyści majątkowe, wyrażające się w otrzymywaniu prowizji za każdy dzień zatrudnienia każdej przekazanej im kobiety - tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. i

z art 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I.C. została oskarżona o to, że (pkt. XVII aktu oskarżenia):

4. w okresie co najmniej od 13 października 2004 roku do 31 lipca 2005 roku w O. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności z: K. M., K. M., P. B. i U. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając, dopuściła się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:
 1. przyjmowanie pokrzywdzonych we Włoszech, a następnie przekazywanie ich we władztwo właścicieli nocnych klubów na terytorium Republiki Włoskiej;
 2. nadzorowanie pracy pokrzywdzonych na terytorium Republiki Włoskiej,
 3. przyjęła we Włoszech i przekazała we władztwo właścicieli nocnych klubów „I.” i „S.” w O. co najmniej 19 kobiet (wymienionych z imienia i nazwiska), wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwerbowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.”, a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadziła obywatelki polskie wymienione w punktach od 1 do 19 do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc i usiłując czerpać korzyści majątkowe z prostytucji, wyrażające się w uzyskiwaniu dochodu za każdy dzień zatrudnienia każdej przekazanej . właścicielom klubów kobiety - tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. B. został oskarżony o to, że (pkt X oraz XI aktu oskarżenia):

4. w okresie od 1 czerwca 2005 roku do 31 grudnia 2006 roku w W., K., L. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M., O., P. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: K. M., K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., A. Ż., I. C., G. U. i I. W., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności z U. P. i K. M., a w przypadku pokrzywdzonych wymienionych punktach 6 i 7 wyłącznie wspólnie i w porozumieniu z U. P., przy wykorzystaniu struktury i organizacji grupy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając, dopuścił się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:
 1. ogłoszenia w prasie i Internecie o możliwości podjęcia pracy hostessy w Republice Włoskiej;
 2. osobistą rozmowę z kandydatkami do pracy;
 3. wprowadzenie w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej przez niego na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jego pośrednictwem kobiety;
 4. kierowanie zwербowanych kobiet do K. M. w celu podpisania przez nie umów o współpracy z firmą „H.” oraz podpisywaniu umów w imieniu tej firmy;
 5. zwербował w celu przekazania we władztwo właścicieli nocnych klubów w Republice Włoskiej co najmniej 7 kobiet (wymienionych z imienia i nazwiska) wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwербowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.”, a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadził wymienione wyżej obywatelki polskie do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc i usiłując czerpać z prostytucji korzyści majątkowe, wyrażające

się w otrzymywaniu prowizji za każdy dzień zatrudnienia każdej przekazanej im kobiety - tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

6. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie do 7 lutego 2008 roku, w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na uzyskaniu i użytkowaniu komputerowych programów komercyjnych bez uiszczenia zapłaty za ich nabycie, bez zgody osoby uprawnionej zainstalował dla własnego użytku w komputerze przenośnym marki F. o numerze (...), (...) oraz na dysku twardym komputera stacjonarnego bez numerów programy komputerowe - tj. o przestępstwo z art. 278 § 2 k.k.

A. Ż. został oskarżony to to, że (pkt XIII aktu oskarżenia):

7. w okresie od 1 czerwca 2005 roku do 31 sierpnia 2005 roku w W., L. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M., O., P. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: K. M., K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., M. S., I. C., G. U. i I. W., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności z J. C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:
 1. osobistą rozmowę z kandydatkami do pracy w charakterze hostessy w Republice Włoskiej;
 2. wprowadzenie w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jego pośrednictwem kobiety;
 3. kierowanie zwербowanych kobiet do J. C. oraz K. M. w celu podpisania przez nie umów o współpracy z firmą „H.”;
 zwərbował co najmniej 4 kobiety (wymienione z imienia i nazwiska), wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych,

pozwalających zwerbować kobiety na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.”, a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadził obywatelką polską wymienioną w punkcie 1, a usiłował doprowadzić obywatelkę polską wymienioną w punkcie 2, do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc i usiłując czerpać korzyści majątkowe z prostytucji, wyrażające się w otrzymywaniu prowizji w wysokości 3 euro za każdy dzień pracy zwerbowanych kobiet - tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

G. U. został oskarżony o to, że (pkt XV aktu oskarżenia):

4. w okresie od 1 kwietnia 2004 roku do 31 sierpnia 2004 roku w W., i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M., O., P. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: K. M., K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., A. Ż., I. C., M. S. i I. W., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, wykorzystując posiadane pełnomocnictwo do reprezentowania firmy „L.” z siedzibą w V., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:
 1. werbowanie w Polsce kandydatek do pracy we Włoszech, w szczególności na podstawie umowy o współpracy podpisanej w tym zakresie w dniu 29 czerwca 2004 roku z K. M., reprezentującym firmę „H.” z siedzibą w W., wiedząc, iż współdziała on przy tym z innymi osobami, w tym z P. B., prowadzącą firmę „M.” i „W.” z siedzibami w K. ;
 2. wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu,

- wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jego pośrednictwem kobiety;
3. kierowanie zwербowanych kobiet do K. M. w celu podpisania przez nie umów o współpracy z firmą „H.”;
 4. ustalanie terminów wyjazdu pokrzywdzonych do Włoch oraz przekazywanie ich we władztwo właścicieli nocnych klubów;
- zwərbował co najmniej 5 kobiet wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwərbowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.”, a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadził wymienione wyżej obywatelki polskie do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy, czerpiąc korzyści majątkowe z prostytucji, wyrażające się w otrzymywaniu prowizji za pracę zwərbowanych kobiet - tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- I. D. została oskarżona o to, że (pkt XVI aktu oskarżenia):
5. w okresie od 25 lipca 2004 roku do 31 grudnia 2005 roku w W. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziłi: K. M., K. M., P. B. , U. P, M. B., J. C. , A. B., A. Ż., I. C., G. U. i M. S., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, działając w zamiarze, aby K. M. i P. B. dokonali czynu zabronionego w postaci handlu ludźmi, zamieściła w Internecie, na zlecenie agencji artystycznej „H.”, oferty pracy w Republice Włoskiej dla hostess oraz udzieliła wywiadu gazecie „P.”, potwierdzającego nieprawdziwe informacje o warunkach oferowanego zatrudnienia, przekazywane werbowanym kobietom przez P. B. w celu ich uwiarygodnienia, umożliwiając w ten sposób wprowadzenie pokrzywdzonych

w błąd i ułatwiając popełnienie przestępstwa handlu ludźmi - tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M.S. została oskarżona o to, że (pkt XVIII aktu oskarżenia):

6. w okresie od 1 grudnia 2004 roku do 31 lipca 2005 roku w W., L. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w M., O., P. i innych miejscowościach na terytorium Republiki Włoskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził: K. M., K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., A. Ż., I. C., G. U. i I. W., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności z U. P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając, dopuściła się handlu ludźmi, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu, poprzez:

1. ogłoszenia w mediach o możliwości podjęcia pracy hostessy w Republice Włoskiej;
2. osobistą rozmowę z kandydatkami do pracy;
3. wprowadzenie w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej na terytorium Republiki Włoskiej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jego pośrednictwem kobiety;
4. kierowanie zwербowanych kobiet do K. M. w celu podpisania przez nie umów o współpracy z firmą „H.”;

zwербowała co najmniej 3 kobiety (wymienione z imienia i nazwiska), wykorzystując krytyczną sytuację pokrzywdzonych, wynikającą z braku środków finansowych, pozwalających zwербowanym kobietom na samodzielną egzystencję w Republice Włoskiej lub powrót do Polski oraz z podpisania przez nie zobowiązania wekslowego wobec firmy „H.”, a także z braku znajomości języka włoskiego oraz z braku legalizacji pobytu i zatrudnienia za granicą, doprowadziła wymienione wyżej obywatelki polskie do podjęcia bezumownej pracy w nocnych klubach na terytorium Republiki Włoskiej, polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze seksualnym wobec klientów tych klubów w zamian za ekwiwalent finansowy,

czerpiąc korzyści majątkowe z prostytucji, wyrażające się w otrzymywaniu prowizji za pracę zwerbowanych kobiet - tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. i z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia z dnia 13 czerwca 2017 r. (sygn. akt III K (...)):

(pkt 2) orzekając w zakresie pkt. II aktu oskarżenia, oskarżonego K. M. uznał za winnego opisanego tam czynu, przy czym ustalił, że oskarżony w okresie od początku lipca 2004 r. do 31 lipca 2006 r. działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zwerbował co najmniej 93 kobiety (wymienione z imienia i nazwiska) i przyjął, że działanie w stosunku do każdej z wymienionych powyżej w pkt. 1-93 pokrzywdzonych stanowi odrębne przestępstwo, a to w odniesieniu do pokrzywdzonych wymienionych w pkt. 1 - 61, 63 - 75, 77 - 85 przestępstwo z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. zaś w odniesieniu do pokrzywdzonych wymienionych w pkt. 62, 76, 86 - 93 przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wszystkie je popełnił w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności,

(pkt 7) orzekając w zakresie pkt. V aktu oskarżenia, oskarżoną K.K. uznał za winną popełnienia opisanego tam czynu, przy czym ustalił, że oskarżona w okresie od 1 kwietnia 2004 r. do 31 lipca 2006 r. działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zwerbowała co najmniej 70 kobiet (wymienionych z imienia i nazwiska) i wyeliminował z opisu czynu: E. W., D. G., A. Ż. oraz przyjął, że działanie oskarżonej w stosunku do każdej z wymienionych powyżej w pkt. 1-70 pokrzywdzonych stanowi odrębne przestępstwo, a to w odniesieniu do pokrzywdzonych wymienionych w pkt. 1 - 43, 45-51, 53-56, 58-63 z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2

k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. zaś w odniesieniu do pokrzywdzonych wymienionych powyżej w pkt. 44, 52, 57, 64-70 przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wszystkie je popełniła w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k. wymierzył jej karę 4 lat pozbawienia wolności,

(pkt 12) orzekając w ramach zarzutu opisanego w pkt. VI aktu oskarżenia oskarżoną P. B. uznał za winną popełnienia opisanego tam czynu, przy czym ustalił, że oskarżona w okresie od początku lipca 2004 r. do 16 sierpnia 2005 r. działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zwerbowała co najmniej 59 kobiet (wymienionych z imienia i nazwiska) i wyeliminował z opisu czynu: P. C. poprzed. Ł., A. R., W. B. poprzed. R., B. S. oraz przyjął, że działanie oskarżonej w stosunku do każdej z wymienionych powyżej w pkt. 1-59 pokrzywdzonych stanowi odrębne przestępstwo, a to w odniesieniu do pokrzywdzonych wymienionych powyżej w pkt. 1-38, 40-52 z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. zaś w odniesieniu do pokrzywdzonych wymienionych powyżej w pkt. 39, 53 - 59 przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wszystkie je popełniła w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k. wymierzył jej karę 4 lat pozbawienia wolności,

(pkt 13) oskarżoną P. B. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. VII aktu oskarżenia, z tą zmianą, iż z opisu czynu wyeliminował: oprogramowanie „M.” o wartości co najmniej 1490,00 złotych zainstalowane w komputerze (laptopie) L. o numerze (...) oraz w komputerze stacjonarnym PC z jednostką centralną model T., co stanowi przestępstwo z art. 278 § 2 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył jej karę 3 miesięcy. pozbawienia wolności,

(pkt 26) orzekając w zakresie pkt. X aktu oskarżenia, oskarżonego M. B. uznał za winnego popełnienia opisanego tam czynu, przy czym ustalił, że w okresie od 1 czerwca 2005 r. do 31 grudnia 2006 r. działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zwerbował co najmniej 7 kobiet, a w szczególności (wymienionych z imienia i nazwiska) i przyjął, że działanie oskarżonego w stosunku do każdej z wymienionych powyżej pokrzywdzonych stanowi odrębne przestępstwo popełnione w ramach ciągu przestępstw, to jest z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

(pkt. 27) oskarżonego M. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego mu w pkt XI aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 2 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

(pkt 32) orzekając w zakresie pkt. XII aktu oskarżenia, oskarżonego J. C. uznał za winnego popełnienia opisanego tam czynu, przy czym ustalił, że oskarżony w okresie od 1 kwietnia 2005 r. do 31 sierpnia 2005 r. działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zwerbował co najmniej 11 kobiet, a w szczególności (wymienionych z imienia i nazwiska) i wyeliminował z opisu czynu: A. U., A. N. poprzed. B. oraz przyjął, że działanie oskarżonego w stosunku do każdej z wymienionych powyżej w pkt. 1-11 pokrzywdzonych stanowi odrębne przestępstwo, a to w odniesieniu do pokrzywdzonych wymienionych powyżej w pkt 1-10 z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. zaś w odniesieniu do pokrzywdzonej wymienionej powyżej w pkt. 11 przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wszystkie je popełnił w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

(pkt 35) orzekając w zakresie pkt. XIII aktu oskarżenia, oskarżonego A. Ż. uznał za winnego popełnienia opisanego tam czynu, przy czym ustalił, że oskarżony w okresie od bliżej nieustalonego dnia czerwca 2005 r. do 31 sierpnia 2005 r. działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zwerbował co najmniej 2 kobiety, w szczególności: B. S. poprzed. C. i M. Z. poprzed. G. oraz przyjął, że działanie oskarżonego w stosunku do każdej z wymienionych stanowi odrębne przestępstwo, a to w odniesieniu do pokrzywdzonej B. S. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. zaś w odniesieniu do pokrzywdzonej M. Z. przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i oba je popełnił w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k. oraz art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł.,

(pkt 45) orzekając w zakresie pkt XV aktu oskarżenia, oskarżonego G. U. uznał za winnego popełnienia opisanego tam czynu, przy czym przyjął, że działając w okresie od 1 kwietnia 2004 r. do 31 sierpnia 2004 r. w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zwerbował co najmniej 5 kobiet, w tym D. W. oraz cztery kobiety nieustalone z imienia i nazwiska oraz przyjął, że działanie oskarżonego w stosunku do każdej z tych pokrzywdzonych stanowi odrębne przestępstwo z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. a wszystkie je popełnił w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w z. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

(pkt 49) oskarżoną I. D. zd. Ć. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. XVI aktu oskarżenia, przy czym przyjął, że czynu tego dopuściła się w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2004 r. do 31 grudnia 2005 r., stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 19 § 1 i 2 k.k. i art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

(pkt 55) orzekając w zakresie pkt. XVII aktu oskarżenia, oskarżoną I. C. uznał za winną popełnienia opisanego czynu, przy czym przyjął, że działając w okresie od początku kwietnia 2005 r. do 31 lipca 2005 r. w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, przyjęła we Włoszech oraz przekazała we władztwo właścicieli nocnych klubów „I.” i „S.”, co najmniej 18 kobiet (wymienionych z imienia i nazwiska) i wyeliminował z opisu czynu: E. C. oraz przyjął, że działanie oskarżonej w stosunku do każdej z wymienionych powyżej w pkt. 1-18 pokrzywdzonych stanowi odrębne przestępstwo z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wszystkie je popełniła w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

(pkt 59) orzekając w zakresie pkt. XVIII aktu oskarżenia, oskarżoną M. S. uznał za winną popełnienia opisanego tam czynu, przy czym przyjął, że działając w okresie 1 czerwca 2005 r. do dn. 31 lipca 2005 r. w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, w odniesieniu do pokrzywdzonych: I. J., E. C. i K. W. dopuściła się odrębnych przestępstw z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnionych w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. oraz art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. i wymierzył jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył jej grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 30 zł.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 r. (sygn. akt II AKa (...)) zmienił wyrok Sądu I instancji (w zakresie relewantnym dla niniejszego postępowania) w ten sposób, że:

1. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu K. M. w pkt 2 słowa: "kierując zorganizowaną grupą przestępczą zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności" zastąpił słowami „działając wspólnie i w porozumieniu”, oraz wyeliminował słowa: „co najmniej”,
2. obniżył karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu K. M. w pkt 2 do 4 lat i 6 miesięcy,
3. w opisie czynu przypisanego oskarżonej K. K. w pkt 7 słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami a w szczególności” zastąpił słowami „działając wspólnie i w porozumieniu”, oraz wyeliminował słowa: „co najmniej”,
4. obniżył karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonej K. K. w pkt 7 do 3 lat i 6 miesięcy,
5. w opisie czynu przypisanego oskarżonej P. B. w pkt 12 słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności” zastąpił słowami: „działając wspólnie i w porozumieniu”, oraz wyeliminował słowa: „co najmniej”,
6. obniżył karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonej P. B. w pkt 12 do 3 lat i 5 miesięcy,
7. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. B. w pkt. 26 słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził K. M., K. M., P. B., U. P., M. B. J. C., A. B., A. Ż., I. C., G. U. i I.. zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności” zastąpił słowami: „działając wspólnie i w porozumieniu” oraz wyeliminował słowa: „wyłącznie”, „przy wykorzystaniu struktury i organizacji grupy” oraz „co najmniej”,
8. obniżył karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu M. B. w pkt 26 do 3 lat i 1 miesiąca,
9. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu J. C. w pkt 32 słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził: K. M., K. M.,

- P. B., U. P., M. B., A. B. A. Ż., I. C., G. U., M. S., I. W., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami, działając”, zastąpił słowami: „działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., K. M., U. P., A. B., A. Ż.”, oraz wyeliminował z opisu czynu słowa: „co najmniej”,
10. obniżył wymierzoną oskarżonemu J. C. w pkt 32 karę pozbawienia wolności do 3 lat i 1 miesiąca,
 11. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu A. Ż. w pkt 35 słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: K. M. K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., M. S., I. C., G. U. i I. W. zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami w szczególności z J. C., działając”, zastąpił słowami: „działając wspólnie i w porozumieniu z K. M. i J. C.” oraz wyeliminował z opisu czynu słowa: „co najmniej”,
 12. przyjął, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności określone w pkt 37 wobec oskarżonego A. Ż. dotyczy kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 35,
 13. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu G. U. w pkt 45 słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: K.M., K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., A. Ż., I. C., M. S., I. W., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról, wspólnie z jej członkami” zastąpił słowami: „działając wspólnie i w porozumieniu z K. M.” oraz wyeliminował słowa: „co najmniej”,
 14. obniżył wymierzoną oskarżonemu G. U. w pkt 45 karę pozbawienia wolności do lat 3 i 1 miesiąca,
 15. z opisu czynu przypisanego oskarżonej I. D. zd. Ć. w pkt 49 wyeliminował słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład, której wchodził: K. M., K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., A. Ż., I. C., G. U. i M. S., zgodnie z ustalonym w niej podziałem ról”, a z kwalifikacji prawnej czynu art. 65 § 1 k.k.
 16. przyjął, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności określone w pkt 51 wobec oskarżonej I. D. zd. Ć. dotyczy kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 49,
 17. w opisie czynu przypisanego oskarżonej I. C. w pkt 55 w miejsce słów: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej zgodnie z ustalonym w niej

- podziałem ról, wspólnie z jej członkami, a w szczególności” zastąpił słowami: „działając wspólnie i w porozumieniu”,
18. obniżył karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonej I C. w pkt 55 do 3 lat i jednego miesiąca pozbawienia wolności,
 19. w opisie czynu przypisanego M. S. w pkt 59 słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził K. M., K. M., P. B., U. P., M. B., J. C., A. B., A. Ż., I C., G. U. i I. W. zgodnie z ustalonym w mej podziałem ról, wspólnie z jej członkami , a w szczególności zastąpił słowami: „działając wspólnie i w porozumieniu , oraz ustalił, iż działanie oskarżonej miało miejsce w okresie od dnia 1 grudnia 2004 roku do dnia 31 lipca 2005 roku,
 20. przyjął, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej M. S. w pkt 61 dotyczy kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 59.

W pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wnieśli obrońcy części oskarżonych oraz Prokurator.

Obrońca P. B. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

I. rażąco obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez Sąd II instancji wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważeniu i nieuwzględnieniu zarzutów apelacji dotyczących obrazu przez Sąd I instancji:

1. art. 171 § 1 i § 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k., art. 5 ust. 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nieuprawnione odstępianie od zasady bezpośredniości i oparcie ustaleń faktycznych na dowodach z postępowania przygotowawczego w sytuacji, gdy z przesłuchań części świadków-pokrzywdzonych wynika, że nie miały one możliwości swobodnej wypowiedzi, treść składanych przez nie zeznań była sugerowana przez przeprowadzających te czynności, a więc zachodziły wątpliwości

co do wiarygodności tych zeznań i nierozstrzygnięcie tych wątpliwości na korzyść skazanej;

2. art. 171 § 1 i 4 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz 148 § 2 k.p.k. poprzez oparcie się na dowodach z przesłuchań świadków przeprowadzonych w sposób uniemożliwiający świadkom swobodne wypowiadanie się oraz oparcie się na protokołach z przesłuchań świadków sporządzonych z naruszeniem zasady zamieszczania w protokołach treści zeznań z pełną dokładnością oraz w sposób oddający sens ich wypowiedzi;

3. art. 171 § 1 i 4 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. i 148 § 2 k.p.k. oraz art. 147 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k. poprzez przeprowadzanie przez Sąd dowodów z przesłuchań świadków w sposób uniemożliwiający im swobodne wypowiadanie się oraz poprzez nie zamieszczenie w protokołach przesłuchania świadków treści zeznań z pełną dokładnością w sposób nie oddający sensu ich wypowiedzi oraz poprzez bezpodstawną odmowę nagrywania przebiegu rozprawy;

4. art. 192 § 2 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez oparcie się na zeznaniach świadków z postępowania przygotowawczego złożonych bez udziału biegłego psychologa w sytuacji stwierdzenia przez Sąd I instancji istnienia okoliczności wpływających na stan psychiczny tych świadków i odtwarzania przez nich postrzeżeń;

5. art. 192 § 2 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodów z przesłuchania świadków pokrzywdzonych z udziałem biegłego psychologa w sytuacji stwierdzenia przez Sąd I instancji istnienia okoliczności wpływających na stan psychiczny świadków i odtwarzania przez nich postrzeżeń oraz dokonanie przez Sąd I instancji samodzielnie ustaleń wymagających wiedzy specjalnej z zakresu psychologii odnośnie przyczyn i mechanizmów psychologicznych skutkujących stwierdzonymi przez Sąd I instancji u świadków zaburzeniami zapamiętywania oraz odmiennego niż w postępowaniu przygotowawczym odtwarzaniu przebiegu zdarzeń;

6. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oparcie się na niejasnej i niepełnej opinii biegłych z zakresu seksuologii i niepowołanie innych biegłych, w sytuacji gdy opinia będąca podstawą ustaleń Sądu I instancji nie znajdowała oparcia w materiale dowodowym odnosząc się do treści

zeznań bliżej nieokreślonych świadków-pokrzywdzonych oraz opierała się wyłącznie na materiale dowodowym z postępowania przygotowawczego, którego wartość dowodowa została zakwestionowana w innych zarzutach, co z kolei uniemożliwiało rzeczowe odniesienie się do twierdzeń i wniosków tej opinii;

7. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oparcie się na niejasnej i niepełnej opinii biegłego w zakresie komputerów i niepowołanie innych biegłych, w sytuacji gdy opinia będąca podstawą ustaleń sądu nie udzielała odpowiedzi na pytania, które z programów wymienionych w wyroku były wykorzystywane przez skazaną bez zgody osób uprawnionych, nie zawiera ustalenia warunków umów licencji na wykorzystywanie tych programów oraz nie pozwala na ustalenie czy którekolwiek z tych programów komputerowych pozwalały na ich wykorzystywanie przez skazaną.

II. Obrazę prawa procesowego przez:

1. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i niepodanie czym kierował się Sąd Odwoławczy wydając wyrok, w sytuacji dokonania własnych ustaleń i zmiany opisu czynu przypisanego skazanej P. B., zmiany wyroku oraz wydania wyroku utrzymującego w części wyrok Sądu I instancji.

2. 457 § 2 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. , art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie wszystkich wskazanych w apelacji zarzutów i niewskazanie dlaczego zarzuty apelacji uznał Sąd odwoławczy za niezasadne, w szczególności zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku Sądu I instancji.

III. rażącą obrazę prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

1. art. 253 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 3 lit. a i art. 4 Protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, przyjętego przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 listopada 2000 roku, poprzez ich błędne zastosowanie i

przyjęcie, że czyny przypisane skazanej w punktach 11 i 12 wyroku Sądu I Instancji, zgodnie z ustalonym stanem faktycznym wyczerpują znamiona wyżej wskazanych przepisów,

ewentualnie

2. art. 253 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. poprzez błędne zastosowanie kwalifikacji przypisanych skazanej czynów zgodnie z ustalonym przez sąd stanem faktycznym jako zbrodni zamiast kwalifikacji jako występki z art. 204 § 4 k.k. względnie występki z art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa, w sytuacji gdy kwalifikacja ta winna być zastosowana, jako względniejsza;

3. art. 273 § 2 k.k. poprzez utrzymanie błędnej kwalifikacji prawnej i przyjęcie, że zgodnie z ustalonym stanem faktycznym czyny przypisane skazanej wyczerpują znamiona przestępstwa kradzieży programów komputerowych, a to w szczególności wprowadzenia wskazanych w wyroku programów do pamięci swoich komputerów przez skazaną, naruszenia warunków licencji na korzystanie z wymienionych w wyroku programów komputerowych poprzez nieusunięcie ich z pamięci komputerów po zakończeniu okresu umów licencji, zdolności zainstalowanych programów do ich wykorzystywania przez osobę nieuprawnioną, oraz braku zgody osoby uprawnionej na zainstalowanie programów komputerowych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej skazanej P. B. i uznając skazanie za oczywiście niesłuszne, uniewinnienie jej od zarzucanych czynów;

Ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu II instancji i wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części dotyczącej skazanej P. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca I. C. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

- rażącą obrazę prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k., poprzez niewłaściwe zastosowanie - uznanie I. C. za winną przestępstwa

nakłaniania innych osób do uprawniania prostytucji w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz dopuszczenia się handlu ludźmi w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając oraz czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, pomimo że poczynione w sprawie ustalenia faktyczne nie pozwalały na przyjęcie, że I. C. osiągnęła konkretne korzyści majątkowe z prostytucji lub miała czerpać konkretne korzyści majątkowe z handlu ludźmi;

- rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez niedokonanie prawidłowej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt III K (...), poprzez niezwrócenie uwagi na wyżej odnotowane naruszenia prawa materialnego, jakiego dopuścił się ten sąd, czyniąc podstawą wyroku określone ustalenia faktyczne, opisane w uzasadnieniu orzeczenia, pomimo postawienia w apelacji obrońcy skazanej zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa materialnego, zmierzających do zakwestionowania kwalifikacji prawnej zachowania skazanej przez pryzmat norm art. 65 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zarzuconego skazanej sformułowania „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągając”, „czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu” oraz „czerpiąc i usiłując czerpać korzyści majątkowe z prostytucji, wyrażające się w uzyskiwaniu dochodu za każdy dzień zatrudnienia każdej przekazanej właścicielom klubów kobiety”, jak również kwalifikacji prawnej z art. 65 § 1 k.k., art. 204 § 2 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k., a w konsekwencji obniżenie wymierzonej skazanej kary pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat.

Obrońca J. C. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 4 Protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej w zw.

z art. 189a k.k. w zw. z art. 115 § 22 k.k. polegającego na błędnym przyjęciu, że przestępstwo, o którym mowa w art. 189 k.k. poprzez wyeliminowanie ze znamion przestępstwa handlu ludźmi elementu „zorganizowanej grupy” stanowi przestępstwo penalizowane w wyżej wymienionym art. 189a co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia na wadliwie określonej podstawie prawnej;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

a. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez całkowity brak rozpoznania podniesionych w apelacji obrońcy skazanego zarzutów, tj. II3) b., k., 1., o. oraz p. apelacji,

b. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez niespełniające standardów właściwego uzasadnienia, ogólnikowe, powierzchowne, i niezawierające własnej argumentacji, a przez to nierzetelne rozpatrzenie zarzutów: punkty II1) a. oraz b.; II2); II4) ustępy a., b. oraz c apelacji;

c. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w z art. 167 k.p.k. art. 366 k.p.k. i art. 201 k.p.k. (in fine) wobec braku należytej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu dotyczącego zaniechania dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych z zakresu seksuologii na okoliczność ustalenia, które z pokrzywdzonych były przedmiotem czynności o charakterze seksualnym lub charakter pracy, której z oskarżonych spełniał znamiona uprawiania prostytucji w rozumieniu art. 204 § 1 k.k. poprzestając jedynie na wybiórczym przytaczaniu poszczególnych fragmentów wydanej w sprawie nierzeczowych i niejasnych twierdzeń z opinii biegłych seksuologów - co doprowadziło do nieuprawnionej z procesowego punktu widzenia kompilacji niejasnych ocen i twierdzeń biegłych;

d. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niepełną kontrolę odwoławczą w zakresie zarzutu dowolnej oceny materiału dowodowego wynikającą z oddalenia wniosku o dopuszczenie opinia innych biegłych z zakresu seksuologii na okoliczność ustalenia, które z pokrzywdzonych były przedmiotem czynności o charakterze seksualnym lub charakter pracy, której z oskarżonych spełniał znamiona uprawiania prostytucji w rozumieniu art. 204 § 1 k.k. ; a w konsekwencji naruszenie art. 6 ust 1 e.k.p.c. poprzez naruszenie zasady rzetelnego procesu karnego w szczególności polegające na błędnej wykładni przepisów prawa

materialnego oraz na zaniechaniu powinności dokonania realnej kontroli wyroku Sądu I instancji i jedynie pozorne rozpoznanie środka odwoławczego.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonych w sprawie orzeczeń a to: wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) II Wydział Kany z dnia 20 lutego 2019 r. sygn. akt II AKa (...) oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 wydanego do sygn. akt III K (...) - celem jej ponownego rozpoznania w I instancji.

Obrońca K. M. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

I. rażące naruszenie przepisów prawa postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez brak rzetelnego rozważenia przez Sąd Odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy skazanego K. M. , tym samym Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku utrzymując wyrok Sądu I Instancji w mocy w zakresie winy i sprawstwa skazanego K. M., nie podał dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne, poprzez nierzetelne odniesienie się do podniesionych zarzutów, jednocześnie akceptując jako własne ustalenia dokonane w tym zakresie przez Sąd I instancji, w szczególności poprzez:

a) zaniechanie rzetelnego rozważenia zarzutu obrońcy, w którym wskazywał on, że nie wszystkie pokrzywdzone wykonywały nieodpłatnie lub odpłatnie jakiegokolwiek czynności na rzecz klientów lokali, które to czynności mogłyby zostać zakwalifikowane przez Sąd jako czynności seksualne, część pokrzywdzonych nie podjęła pracy w lokalach, a mimo to Sąd Odwoławczy za Sądem I instancji uznał, że skazany nawet nie usiłował, a czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez te pokrzywdzone i przejmując tok rozumowania Sądu I instancji wymienia w uzasadnieniu tylko te pokrzywdzone, co do których zostało ustalone, że klienci klubów we Włoszech podejmowali wobec nich jakieś czynności seksualne, zupełnie bagatelizując, że część z pokrzywdzonych nie była poddawana takim zachowaniom, część była tylko narażona na takie zachowania, a zatem K. M. nie mógł czerpać korzyści majątkowych z uprawiania przez nie prostytucji, w sytuacji

gdy Sądy powinny konkretnie ustalić w odniesieniu do każdej z pokrzywdzonych czy była ona doprowadzona do poddania się czynnościom seksualnym, tj. czy uprawiała ona prostytucję, czy K. M. otrzymał wynagrodzenie za jej pracę, jeśli tak to w jakiej wysokości i dopiero takie ustalenia pozwolą na stwierdzenie, czy zachowanie K. M. można zakwalifikować z art. 204 § 2 k.k.

b) nierzetelne rozpoznanie zarzutu stawianego przez obrońcę dot. obiektywnego przypisania K. M. skutku w postaci czerpania korzyści majątkowej z prostytucji i sprowadzenie rozpoznania tego zarzutu wyłącznie do stwierdzenia, przez Sąd Odwoławczy, że skoro K. M. miał świadomość, jaki jest charakter pracy pokrzywdzonych, to dla oceny kwestii winy skazanego nie mają znaczenia okoliczności powołane przez obrońcę takie jak fakt, że pozostawanie z klientem zależało od autonomicznej decyzji pokrzywdzonej, że klienci sami decydowali do czego się posuwali, a także fakt, że to właściciele klubów zachęcali pokrzywdzone, w sytuacji, gdy celem tego zarzutu nie było podnoszenie kwestii, czy K. M. miał świadomość jaki jest charakter pracy świadczonej przez pokrzywdzone, ale jest to zarzut obrazy prawa materialnego, a nie błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem biorąc pod uwagę fakt, że pokrzywdzone miały wypłacane pieniądze za tzw. „konsumpcje”, czyli za każdego drinka zakupionego przez klienta, przy którego konsumpcji towarzyszyły pokrzywdzone i właśnie za każdy dzień takiej pracy pokrzywdzonych miał mieć wypłacane pieniądze K. M., a więc niezależnie od tego, czy pokrzywdzone tylko rozmawiały z klientem, czy też klienci posuwali się do obejmowania ich czy dotykania, a ponadto niezależnie od tego, czy pokrzywdzone cokolwiek zarobiły danego dnia, to należy stwierdzić, że w rzeczywistości K. M. swoim zachowaniem w żaden sposób nie wpływał na doprowadzenie do poddania się przez pokrzywdzone innym czynnościom seksualnym, a doprowadzenie pokrzywdzonych do poddania się innym czynnościom seksualnym miało miejsce ze względu na:

- samodzielną decyzję pokrzywdzonych, podyktowaną chęcią dłuższego zatrzymania przy sobie klienta, co miało skutkować większym zarobkiem, a podkreślić należy, że większy zarobek pokrzywdzonych wcale nie przekładał się na większy zarobek K. M.;

- działanie tylko niektórych klientów klubów nocnych (którą to okoliczność należy podkreślić, a której zdają się nie zauważać Sądy I i II instancji), którzy swoim zachowaniem doprowadzali pokrzywdzone do poddania się innym czynnościom seksualnym;

- działanie właścicieli klubów nocnych, którzy zachęcali pokrzywdzone do świadczenia na rzecz klientów innych czynności seksualnych, tak by klient spędził z nimi jak najdłuższy czas;

co tak jak wskazano w apelacji (a co w żaden sposób nie zostało dostrzeżone i prawidłowo rozważone przez Sąd II instancji) wskazuje na włączenie się w przebieg związku przyczynowego innego podmiotu naruszającego reguły postępowania z dobrem prawnym i tym samym zwiększającego niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji, zaś podkreślić należy, że świadczenie przez pokrzywdzone usług seksualnych miało wyłącznie charakter incydentalny, zależny wyłącznie od zachowania klientów, na co żadnego wpływu nie miał K. M., bowiem podstawą do wypłacenia im wynagrodzenia była ilość spożywanych przez klienta napojów alkoholowych i czas spędzony z klientem, a tak jak wskazano wypłata im wynagrodzenia w żaden sposób nie zależała od świadczenia usług seksualnych, czego zdaje się nie dostrzegać Sąd II instancji, a więc K. M. nie można przypisać skutku stanowiącego znamię czynu zabronionego, jeśli swoim działaniem czy zaniechaniem K. M. w żaden sposób nie wpływał na uprawianie prostytucji przez pokrzywdzone i nie miał żadnego wpływu na miejsce zatrudniania pokrzywdzonych;

c) akceptację przez Sąd Odwoławczy ustalenia przez Sąd Okręgowy, że K. M. dopuścił się przestępstwa kwalifikowanego z art. 253 § 1 k.k. w sytuacji, gdy:

- zgodnie z art. 1 ust. 1 Konwencji w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji, przestępstwo handlu ludźmi może zostać popełnione wyłącznie w kontekście prostytucji, a z uwagi na fakt, że Sąd Odwoławczy nierzetelnie rozpatrzył zarzuty apelacji, które wskazywały, że K. M. miał czerpać korzyści majątkowe z pracy pokrzywdzonych, która miała polegać na towarzyszeniu klientom podczas tzw. „konsumpcji”, a pokrzywdzone otrzymywały wynagrodzenie niezależnie od tego, czy były doprowadzane do poddania się innym czynnościom seksualnym lub świadczyły usługi o charakterze seksualnym czy też nie, a ponadto

K. M. nie można przypisać w sposób obiektywny skutku w postaci czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby w związku z tym nie można stwierdzić, że K. M. dostarczył, zwabił lub uprowadził w celach prostytucji którąkolwiek z pokrzywdzonych;

- zgodnie z art. 4 tzw. Protokołu z Palermo, jego zastosowanie jest możliwe wyłącznie w odniesieniu do czynów popełnionych w ramach zorganizowanych grup przestępczych, a skoro Sąd Odwoławczy uniewinnił skazanego K.M. od czynu kwalifikowanego z art. 258 k.k., to nie jest możliwe powoływanie się na definicje handlu ludźmi powoływane w tym Protokole i nie ma znaczenia fakt, że w praktyce sądowej zdarzają się przypadki popełniania przestępstwa handlu ludźmi przez jedną osobę, skoro niniejsza sprawa ma charakter specyficzny, albowiem czyny zostały popełnione przez K. M. od 2004 do 2006 roku, a więc w okresie, kiedy w prawie polskim nie obowiązywała żadna definicja legalna handlu ludźmi, oprócz definicji podawanych w prawie międzynarodowym,

- z uwagi na fakt, że w chwili popełnienia czynu zabronionego przez K. M., w polskim porządku nie istniała legalna definicja pojęcia „handlu ludźmi”, a zatem należało posilkować się definicjami tworzonymi przez orzecznictwo i pogląd doktryny, zgodnie z którymi handel ludźmi był dokonywaniem czynności cywilnoprawnych, których przedmiotem jest człowiek, m.in. dokonywanie sprzedaży, zastawu, zamiany, użyczenia zaś w odniesieniu do żadnej z pokrzywdzonych czynności te nie miały miejsca;

co musi prowadzić do wniosku, że Sąd Odwoławczy nie miał możliwości utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji w zakresie skazania K. M. za przestępstwo handlu ludźmi;

d) zaniechanie przez Sąd Odwoławczy rzetelnego rozważenia zarzutu obrońcy sprowadzającego się do uznania, że Sąd Okręgowy kwalifikując czyn popełniony przez K. M. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. dokonał obrazy prawa materialnego i nieprawidłowej subsumpcji uznając, że każdą z pokrzywdzonych K. M. zwerbował w ten sam sposób, tj. poprzez:

- ogłoszenia w prasie i Internecie o możliwości podjęcia pracy hostessy w Republice Włoskiej, podczas gdy pokrzywdzone m.in. W. A. , J. P., S. P., I. J., E. C., D. K., M. J., N. M. dowiedziały się o pracy z innych źródeł,

- przeprowadzenie jednodniowego szkolenia dotyczącego warunków oferowanej pracy, w sytuacji, gdy niektóre pokrzywdzone, m.in. I. J., M. M., A. P. i A. C. zeznały, że nie uczestniczyły w szkoleniu;
- zawieranie ze zwerbowanymi kandydatkami umów o współpracy z firmą „H.”, a także podpisywanie z nimi weksli i deklaracji wekslowych, w sytuacji gdy m.in. D. S., E. W., Z. B., A. C. nie podpisały weksła,
- pobieranie od kandydatek opłat za przejazd z Polski do Włoch, organizowanie ich transportu lub osobiste ich dostarczanie z Polski do miejsca zatrudnienia w sytuacji, gdy z zeznań m.in. M. M., A. P., J. P., M. S., N. M. nie wynika, by K. M. pobierał opłaty za przejazd z Polski do Włoch, organizował transport lub osobiście zawoził je na miejsce zatrudnienia,
- pozostawienie każdej z pokrzywdzonych we władztwie właścicieli klubów, z których każda znajdowała się w krytycznej sytuacji ze względu na:
 - brak środków finansowych pozwalających zwerbowanym kobietom na samodzielną egzystencję we Włoszech lub powrót do Polski, w sytuacji gdy z zeznań niektórych pokrzywdzonych, w tym A. U., A. C., M. P., M. S. wynika, że miały one pieniądze na powrót, a niektóre z nich jak R. H. oraz J. P. otrzymały pieniądze na powrót do domu od właściciela lokalu lub K. M.;
 - brak znajomości języka włoskiego w sytuacji, gdy m.in. M. M., H. M., B. S., A. H., J. P. znały język włoski,
- uznanie, że każdą z pokrzywdzonych K. M. przekazał we władztwo właścicieli klubów nocnych, w sytuacji, gdy wszystkie pokrzywdzone dysponowały paszportem, mogły poruszać się po miejscowościach, w których przebywały, jeździły na wycieczki do okolicznych miejscowości, a także mogły w każdej chwili zrezygnować z pracy i uznanie przez Sąd Odwoławczy, że co prawda zachodzą różnice w sytuacji poszczególnych kobiet, a K. M. nie podjął takich samych czynności względem każdej z kobiet tj. część w rzeczywistości знаła język włoski, nie wszystkie podpisały weksle, nie wszystkie brały udział w szkoleniach, pobyt pokrzywdzonych we Włoszech był legalny jednak nie ma to znaczenia dla popełnienia czynu zabronionego przez K. M., w sytuacji gdy wpływa to wprost na opis czynu przypisanego K. M., a zatem może prowadzić do wniosku, że K. M. został skazany za czynności, których w rzeczywistości nie popełnił, a wyrok

skazujący powinien dokładnie określać, jakie czynności K. M. wykonał co do każdej z pokrzywdzonych.

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przez nierzetelne rozpoznanie przez Sąd Odwoławczy zarzutu dotyczącego ustalenia Sądu I instancji, że K. M. swoim zachowaniem dopuścił się usiłowania czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji oraz handlu ludźmi na szkodę pokrzywdzonych M. C., K. L., M. C. zd. M., K. K., M. Z. zd. G., A. Ż., K. Z., J. W. zd. W., M. K. zd. K. oraz A. S., które to nierzetelne rozpoznanie zarzutu jest pochodną nierzetelnego rozpatrzenia zarzutu dotyczącego ustalenia, że w stosunku do 83 pokrzywdzonych K. M. dopuścił się czynu polegającego na czerpaniu korzyści majątkowej z prostytucji, w sytuacji, gdy niektóre z 83 pokrzywdzonych nie podjęły pracy na terenie Włoch, część nie była dotykana przez klientów, część nie doświadczyła ze strony klientów zachowań o charakterze seksualnym, co musi przemawiać za koniecznością stwierdzenia, że skoro K. M. nie uzyskał korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez wszystkie pokrzywdzone 83, to tym bardziej nie można zakładać, że gdyby pokrzywdzone nie zrezygnowały z pracy zorganizowanej przez K. M., to na pewno zostałyby one doprowadzone do poddania się innym czynnościom seksualnym lub świadczyłyby usługi seksualne, a zatem K. M. nie można przypisać czynu zabronionego polegającego na usiłowaniu czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez pokrzywdzone, a także ustalić, by te czynności nosiły znamiona udziału w handlu ludźmi w celu wykorzystywania seksualnego, ponieważ tak jak wskazano powyżej, istotne jest, że na gruncie prawa obowiązującego w czasie popełnienia czynu zabronionego, ustalenie, że w niniejszej sprawie doszło do handlu ludźmi zależy od ustalenia, czy odbywało się to w celu wykorzystania seksualnego.

3. art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego mającego istotny wpływ na treść wyroku, które to naruszenie czyni wyrok rażąco niesprawiedliwym, poprzez skazanie K. M. za czerpanie korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez 83 pokrzywdzone, co do których Sądy uznały, że K. M. popełnił przestępstwo w formie dokonania,

przy jednoczesnym zaniechaniu ustalenia, czy w rzeczywistości K. M. czerpał korzyści majątkowe za pracę każdej z 83 pokrzywdzonych wymienionych w sentencji wyroku, albowiem nie jest wystarczające zbiorcze ustalenie, że uzyskał kwotę w wys. 3000-3500 euro od właścicieli klubów nocnych, zaś za współpracę z klubem S. łączną kwotę 5-6 tys. euro, a z uwagi na fakt, że każdy czyn popełniony na szkodę pokrzywdzonej ma charakter odrębny, konieczne jest bezsporne ustalenie, że za pracę każdej z nich pobrał korzyść majątkową, a więc ze względu na fakt, że ustaleń takich nie dokonano, należało uniewinnić K. M. od zarzuconych mu czynów.

4. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy i zaakceptowanie tego zaniechania przez Sąd Apelacyjny przypisania oddzielnie każdego przestępstwa, za które został skazany K. M., a jedynie zbiorcze potraktowanie przestępstw przez niego popełnionych, co czyni zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego rażąco niesprawiedliwy, albowiem podkreślić należy, że czynności sprawcze w stosunku do każdej z pokrzywdzonych miały inny charakter i tak jak wskazano w wyroku Sądu Odwoławczego, nie wszystkie pokrzywdzone uczestniczyły w szkoleniach prowadzonych przez K. M., nie wszystkie pokrzywdzone dowiedziały się o pracy z ogłoszeń zamieszczanych przez K. M., nie wszystkie podpisały weksel i deklarację wekslową, nie od wszystkich pobierał opłatę za przejazd i nie wszystkim organizował przejazd, co musi prowadzić do wniosku, że zaniechanie oddzielnego przypisania skazanemu każdego z czynów prowadzi do wniosku, że został on skazany za czynności, których w rzeczywistości nie popełnił, a który to błąd powinien być z urzędu zauważony przez Sąd Odwoławczy, albowiem utrzymanie wyroku w takiej postaci jest rażąco niesprawiedliwe.

5. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy dokonania przez Sąd Okręgowy dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków przesłuchanych w sprawie, która to ocena jest błędna, albowiem:

a) Sąd Odwoławczy akceptuje dokonanie pobieżnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, szczegółowo analizując tylko zeznania 3

z 93 pokrzywdzonych, nie dostrzegając że odniesienie się do zeznań wszystkich pokrzywdzonych jest konieczne, skoro w stosunku do każdej z nich K. M. popełnił oddzielne przestępstwo, a więc konieczna jest szczegółowa analiza ich zeznań, celem ustalenia, jakie czynności sprawcze w stosunku do każdej z kobiet podjął K. M. i jakich zachowań ze strony klientów doświadczyły pokrzywdzone, z czego wynika sytuacja krytyczna pokrzywdzonych, w związku z tym konieczna jest analiza z czego wynikają sprzeczności pomiędzy zeznaniami z postępowania przygotowawczego, a zeznaniami z postępowania sądowego;

b) Sąd Odwoławczy akceptuje ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy, w której wskazuje on, że zeznania pokrzywdzonych z postępowania przygotowawczego są bardziej wiarygodne, albowiem składane w niedługim czasie po wyjeździe do Włoch, a ponadto pokrzywdzone wskazały, że starały się wypierać traumatyczne przeżycia, które zostawiły w ich psychice uraz, a podkreślić należy, że celem dokonania takiego ustalenia konieczne jest powołanie biegłego, który ma wiedzę na temat procesów zachodzących w pamięci ludzkiej, co znajduje odzwierciedlenie w opinii biegłej dot. A. P.,

c) zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy ustalenia przez Sąd Okręgowy dotyczącego uznania za w pełni wiarygodnej opinii dotyczącej świadków D. Ł. oraz D. G., w sytuacji, gdy opinie te zostały wydane wyłącznie w oparciu o treść zeznań pokrzywdzonych, a nie bezpośredni kontakt z biegłym,

d) zbagatelizowanie przez Sąd Odwoławczy, że pokrzywdzone wskazywały, że pewne sformułowania znajdujące się w protokołach z postępowania przygotowawczego są wyrażeniami użytymi nie przez nie same, a przez funkcjonariuszy je przesłuchujących lub przez osoby wspólnie przesłuchiwane, co przemawia za stwierdzeniem, że nie mogą one stanowić wiarygodnego materiału dowodowego i zupełne zbagatelizowanie, że:

- M. S. zeznając podczas rozprawy w dniu 4 września 2013 roku wskazała, że nie wyklucza, że sformułowania „będąc pod władztwem właściciela klubu” użyła osoba protokolująca zeznania, a nie ona sama, a sama podała, że nie uważa, by była pod władztwem właścicieli klubów,

- J. J. zd. K. przesłuchana w dniu 29 stycznia 2014 roku wskazała, że pewne sformułowania, które są użyte w jej protokole narzucał przesłuchujący ją

funkcjonariusz i nie użyła ona na pewno słowa w odniesieniu do zachowań klientów wobec hostess;

- D. S. przesłuchiwana na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 roku wskazała, że była przesłuchiwana wspólnie z inną pokrzywdzoną, a zeznania wyglądały tak, że ona coś zeznała, druga osoba coś dopowiedziała, przesłuchiwało ich dwóch funkcjonariuszy, z których czasem jeden wychodził w trakcie czynności, co musi prowadzić do wniosku, że jej zeznania z postępowania przygotowawczego nie mogą zostać uznane za wiarygodne w całości;

6. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.. poprzez brak rozważenia przez Sąd Odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy skazanego K. M., tym samym Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku utrzymując wyrok Sądu I Instancji w mocy w zakresie winy i sprawstwa skazanego K. M., nie podał dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne, poprzez nie odniesienie się w żadnym zakresie do podniesionego zarzutu dopuszczenia się przez Sąd I Instancji obrazy art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającego na nieprzyjęciu za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, a także nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku wszystkich elementów, które winny w nim się znaleźć, jak również nie odniesienie się do całości materiału dowodowego, co uniemożliwia sformułowanie zarzutów co do wyroku, którego podstawy faktyczne nie są znane, co w konsekwencji naruszyło prawo skazanego do obrony, poprzez nie wskazanie w sposób zgodny z wymogami art. 424 § 1 k.p.k., przyczyn rozszerzenia czasu popełnienia przestępstw przypisanych w punktach II wyroku Sądu I Instancji i uznania, że skazany K. M. dopuścił się ww. przestępstw w okresie od dnia 01 kwietnia 2004 r. do dnia 31 lipca 2006 r. w sytuacji, gdy okres w jakim miał dopuścić się przestępstw według prokuratora to czas od dnia 01 stycznia 2004 r. do dnia 16 marca 2006 r., a tym samym skarżącemu nie są znane podstawy faktyczne zmiany opisu czynu w zakresie czasu jego popełnienia, co w konsekwencji narusza prawo skazanego do obrony, w szczególności, że pomiędzy treścią sentencji wyroku a jego uzasadnieniem zachodzi znaczna sprzeczność albowiem w uzasadnieniu Sąd I Instancji uznał, iż skazany przestępstw dopuścił się w okresie od dnia 01 kwietnia 2004 r. do dnia 31

stycznia 2006 r. a więc wbrew sentencji orzeczenia, tym samym zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku tych elementów stanu faktycznego, z których można wnioskować zaistnienie przesłanek, na podstawie których można ustalić, że skazany dopuścił się przestępstw handlu ludźmi w czasie ustalonym w sentencji zaskarżonego wyroku, zaniechanie rozważenia przez Sąd Odwoławczy powyższych zarzutów stawianych orzeczeniu Sądu I Instancji, miało istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II Instancji, bowiem uniemożliwiło dokonanie właściwej merytorycznej kontroli orzeczenia Sądu I Instancji, tym samym Sąd Odwoławczy nie dokonał właściwej kontroli odwoławczej, a z nieznanych przyczyn odniósł się do postawionych przez skarżącego zarzutów jedynie wybiórczo, wskutek czego nie zostało wyjaśnione dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne, a w konsekwencji utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, którym bezpodstawnie przypisano skazanemu popełnienie zarzucanego mu czynu,

7. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. art. 198 § 1 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaakceptowanie błędu Sądu Okręgowego, nieprawidłowe rozpoznanie zarzutu stawianego przez obrońcę i uznanie, że opinia biegłych nie miała wskazać, czy poszczególne kobiety mogły mieć status pokrzywdzonych, a określenie, jakie czynności podejmowali klienci wobec kobiet i czy czynności te mają charakter czynności seksualnych, w sytuacji, gdy ta opinia na te pytania nie odpowiada tj. nie wskazuje, czy każda z pokrzywdzonych, zgodnie z jej zeznaniami, świadczyła czynności o charakterze seksualnym w stosunku do klientów klubu i wbrew twierdzeniom Sądu Odwoławczego biegli tego nie dokonali, albowiem cytowali wyłącznie zeznania niektórych pokrzywdzonych, które doświadczyły seksualnych zachowań ze strony klientów, co świadczy o tym, że w niniejszej sprawie nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, wymagające wiedzy specjalnej i opinii biegłych, co miało niebagatelne znaczenie w niniejszej sprawie, a co doprowadziło do uznania, że każda z 83 pokrzywdzonych, co do których K. M. miał dopuścić się przestępstwa w formie dokonania, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji przez nie świadczonej, a więc biegli wydający opinię w niniejszej sprawie powinni zapoznać się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, z zeznaniami wszystkich pokrzywdzonych, złożonymi zarówno w toku

postępowania przygotowawczego jak w toku postępowania sądowego, co ma istotne znaczenie w obliczu faktu, że wiele pokrzywdzonych na rozprawie zmieniał swoje zeznania, wycofując się z zeznań obciążających skazanego lub w znaczący sposób je zmieniając, w związku z tym błąd Sądu Okręgowego, polegający na akceptacji opinii niejasnej i niepełnej przeniknął do wyroku Sądu Odwoławczego, w szczególności, że biegli nie wskazywali, z jakiego materiału dowodowego korzystali, dlaczego wystarczyła analiza tylko niektórych zeznań pokrzywdzonych, a nie ich kompleksowa analiza, w jakim celu w opinii zostały przytoczone zachowania o charakterze seksualnym, które nie mają pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym, przy tym wiele pokrzywdzonych wskazywało, że nie doświadczyło żadnych zachowań seksualnych ze strony klientów klubu, co powoduje, że Sąd Odwoławczy zaakceptował opinię, w której brak jest logicznego wyjaśnienia wysnutych wniosków i przyjętej metodologii.

8. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnego rozważenia przez Sąd Apelacyjny zarzutów apelacyjnych naruszenia przez Sąd Okręgowy:

a) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 585 pkt 2 k.p.k. i art. 177 § 1a k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku dowodowego w postaci przesłuchania przebywającego za granicą świadka M. G. siostry W. A. (poprzednio Ż.) i uznanie przez Sąd Odwoławczy, że: "o ile dostrzega to uchybienie Sądu Odwoławczego, o tyle nie dopatruje się wpływu tego uchybienia na treść zapadłego w sprawie orzeczenia", "brak decyzji odnośnie tego dowodu był słuszny, to jednak nie miał on wpływu na treść zapadłego w sprawie orzeczenia", w sytuacji gdy M. G. poinformowała W. A. o możliwości wyjazdu do pracy we Włoszech, opowiadała o K. M. i organizowanych przez niego występach artystycznych na terenie Włoch, zachwalała siostrze wyjazd do pracy we Włoszech zorganizowany przez K. M., uznanie przez Sąd Odwoławczy, że samo przesłuchanie W. A. jest wystarczające chociażby ze względu na zasadę bezpośredniości, tym bardziej, że Sąd I Instancji sam widział taką potrzebę przesłuchania świadka M. G. albowiem wezwał tego świadka na rozprawę główną i w reakcji bezskuteczności, z nieznanых powodów odstąpił od przesłuchania świadka, jednocześnie zaniechał wydania w tym zakresie orzeczenia oddalającego wniosek dowodowy i tym samym wskazuje to, iż świadek ten stanowi istotne źródło

dowodowe, podczas gdy rzetelna analiza tego zarzutu powinna prowadzić do wniosku, że przeprowadzenie ww. dowodu pozwoliłoby na wyjaśnienie sposobu w jaki świadek dowiedziała się o możliwości podjęcia pracy we Włoszech, zakresu i przebiegu szkolenia przeprowadzonego przed organizowanym wyjazdem do pracy do Włoch, informacji podawanych kandydatkom do pracy przez skazanego K. M. przed wyjazdem do Włoszech, sposobu przejazdu z Polski do Włoch kandydatek do pracy oraz jego finansowania, zasad pracy i płacy we Włoszech, co pozwoliłoby na dokonanie prawidłowych ustaleń stanu faktycznego co do udziału K. M. w przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwach, a co stanowiło naruszenie prawa do obrony skazanego K. M.,

b) art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. polegającego na zaniechaniu dokonania inicjatywny dowodowej i nie zwróceniu się do konsulatu w Ambasadzie Włoskiej w W. przy ul. J. celem ustalenia na podstawie księgi wejść i wyjść do Ambasady Włoskiej czy w okresie od kwietnia do czerwca 2004 r. odnotowano wizytę skazanego K. M., który jak wyjaśnił, zanim podjął współpracę z G. U. i G. F. udał się m.in. do Ambasady Włoskiej w W. i spotkał z konsulem celem zweryfikowania prowadzonych przez ww. osoby działalności oraz sprawdzenia osób, których nazwiska przewinęły się w trakcie rozmów z G. U. i G. F. uzyskując informacje bezpośrednio od konsula, że działalność „L.” jest zarejestrowana, posiada zezwolenie na reprezentowanie artystów włoskich, może występować jako ich impresario, co zdaniem skazanego z punktu widzenia przepisów włoskich było nobilitacją, czymś wyjątkowym, ponieważ niewiele agencji posiada takie uprawnienia, tym samym uznanie, iż dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, powyższe stanowiło naruszenie prawa do obrony skazanego K. M., podczas gdy rzetelna analiza tego zarzutu powinna prowadzić do wniosku, iż przeprowadzenie ww. dowodu, było konieczne i niezbędne dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych, w szczególności w zakresie dokonania prawidłowej oceny wiarygodności wyjaśnień skazanego K. M. co ma bezpośredni wpływ na zamiar popełnienia czynu przestępczego,

c) art. 167 k.p.k. w zw. z art 585 pkt 2 k.p.k.. i art. 177 § 1a k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. polegające na zaniechaniu inicjatywny dowodowej i nie przesłuchanie w postaci wideokonferencji w drodze międzynarodowej pomocy

prawnej w charakterze świadków: A. M., O. M., S. R., F. G., A. S. C. - szefów i managerów klubów położonych na terenie Włoch i Grecji, w których pracowały pokrzywdzone, w szczególności klubów: „C.”, „S.” „L.”, „Il D.”, „S.”, do których były kierowane pokrzywdzone, zgodnie z umowami o współpracy zawieranymi na terenie Polski, na okoliczność zasad zatrudnienia pokrzywdzonych, warunków pracy, podstaw, w szczególności czy było to objęte umową zawartą w Polsce, okoliczności dokonywania selekcji kobiet i zatrudniania ich w innych klubach, przymuszania do pracy, do poddawania się prostytucji, legalizacji zatrudnienia, którzy to świadkowie są bezpośrednimi uczestnikami zdarzeń objętych aktem oskarżenia, a o których szeroko zeznają pokrzywdzone i uznanie, iż osoby te przesłuchane w charakterze świadków nie przyznają się do prowadzenia przestępczej działalności w związku z tym brak jest konieczności przeprowadzenia takich dowodów, tym samym można wnioskować, iż Sąd Odwoławczy uznał, iż brak jest podstaw do przeprowadzenia dowodów korzystnych dla skazanego K. M. z punktu widzenia jego odpowiedzialności karnej, pomimo iż były to niezbędne czynności dowodowe w sprawie a przesłuchanie ww. osób pozwoliłoby na poczynienie ustaleń chociażby co do charakteru i warunków pracy oferowanej przez K. M. i faktycznie wykonywanej przez pokrzywdzone, czy miały miejsce sytuacje zmuszania do prostytuowania się pokrzywdzonych i pobierania z tego tytułu korzyści majątkowych, czy miał miejsce handel ludźmi oraz czerpanie korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji, a co stanowiło naruszenie prawa do obrony skazanego,

d) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., art. 198 § 1 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. polegający na naruszeniu podstawowych reguł procesowych dotyczących korzystania z wiedzy specjalnej i opinii biegłych, a przez to brak wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy wymagających wiedzy specjalnej, co miało wpływ na treść wyroku, a co przejawiało się w szczególności poprzez przeprowadzenie opinii przez biegłych z zakresu seksuologii z dnia 02 kwietnia 2010 r., uzupełnionej ustnie przed prokuratorem w dniu 14 maja 2010 r. oraz w dniu 09 stycznia 2017 r. na rozprawie głównej przed Sądem I Instancji, jedynie na podstawie materiałów dowodowych zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego, nie mając w żadnym zakresie styczności z

dowodami przeprowadzonymi na rozprawie głównej, w szczególności zeznaniami pokrzywdzonych, które w toku postępowania sądowego wielokrotnie wycofały się ze swoich obciążających skazanego zeznań, czy też w znaczący sposób je zmieniły, w szczególności w zakresie będącym przedmiotem opinii biegłych i uznanie przez Sąd Odwoławczy, że opinia jest pełna, jasna i rzetelna, w sytuacji, gdy rzetelna ocena zarzutu apelacji winna prowadzić do wniosku, iż opinia ta nie jest pełna i jasna, w szczególności z uwagi na: zaniechanie dokonania przez biegłych sprawozdania (uzasadnienia) z jakiego materiału korzystali, przyczyn korzystania z materiału wybiórczo, przytoczenia zeznań pokrzywdzonych, których zdania zostały wyciągnięte z kontekstu wypowiedzi, w oderwaniu od całości intencji pokrzywdzonych przy relacjonowaniu zdarzeń, przytaczanie zachowań o charakterze seksualnym, które nie mają pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym, w które gross przypadkach pokrzywdzone zeznają, że nie doświadczyły żadnych zachowań seksualnych ze strony klientów klubów, do których trafiły, w tej sprawie, pokrzywdzone wskazują, że „inne” osoby, które tam spotkały doświadczyły takich zachowań, o czym wiedzą głównie ze słyszenia, co powoduje, że brak jest w opinii logicznego wyjaśnienia wysnutych wniosków i przyjętej metodologii, w sytuacji, gdy okoliczności będące przedmiotem badania mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zaś biegły winien pracować na całym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a nie ograniczonego do materiału jedynie z postępowania przygotowawczego, w zeznaniach pokrzywdzonych zachodzą znaczne rozbieżności pomiędzy złożonymi w postępowaniu sądowym a przygotowawczym zaś przekazany materiał dowodowy nie jest wystarczający do wydania jednoznacznej opinii, a co w efekcie ma istotny wpływ na dokonane ustalenia faktyczne w sprawie,

e) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 585 pkt 2 k.p.k. i art. 177 § 1a k.p.k. poprzez odczytanie protokołów zeznań przebywających za granicą świadków oraz świadków nieustalonych z miejsca pobytu: M. N., D. K., A. J., K. O., J. K., J. I., M. Ż., K. S., J. R., B. S., D. G., H. W., M. G., K. K., J. O. i uznanie, iż bezpośrednie przesłuchanie ww. świadków przed Sądem I Instancji nie jest możliwe albowiem świadkowie ci przebywają na stałe poza granicami kraju albo brak jest informacji o ich miejscu zamieszkania w Polsce, uznanie przez Sąd

Odwoławczy za Sądem I instancji, że wykonano wszelkie czynności zmierzające do ustalenia danych adresowych świadków, w sytuacji gdy faktycznie tego nie dokonano albowiem nie poszukiwano świadków poza granicami kraju w szczególności na terenie Włoch, tym bardziej, że osoby te mogą podróżować w szczególności po krajach Europy, nie ustalono czy osoby te zostały odnotowane jako przekraczające granice kraju, zaniechanie ustalenia w drodze międzynarodowej pomocy prawnej aktualnego adresu zamieszkania świadków, co do których organy ścigania uzyskały pewną informację, że na stałe przebywają w krajach Unii Europejskiej, a następnie przesłuchania ich w drodze międzynarodowej pomocy prawnej, jak również bezzasadne zaniechanie przeprowadzenia przesłuchania, w drodze międzynarodowej pomocy prawnej w formie wideokonferencji, tych świadków, co do których organy ścigania ustaliły, że na stałe przebywają poza granicami kraju, a których udało się ustalić aktualny adres zamieszkania, ograniczenie się przez Sąd I Instancji jedynie do odczytania zeznań świadków pomimo iż jak wynika z zeznań gross pokrzywdzonych, ich zeznania nie były samodzielne, nie miały swobody wypowiedzi, protokołowano słowa i określenia oraz fakty, o których pokrzywdzone nie zeznawały, i w postępowaniu sądowym wycofały się ze swoich depozycji obciążających skazanego K. M. wskazując, iż to funkcjonariusze policji wykonujący czynności ich przesłuchań samodzielnie „dopisywali” fakty, określenia, słowa, których pokrzywdzone nie użyły, bezpodstawne uznanie przez Sąd Odwoławczy, iż jest to nieuprawniona nadinterpretacja, w sytuacji gdy rzetelne rozważenie zarzutu winno skutkować bezpośrednim przesłuchaniem świadków w konsekwencji zaniechania doszło do wadliwej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i uznanie winy i sprawstwa skazanego K. M. w zakresie przestępstw handlu ludźmi i czerpania korzyści z prostytucji.

f) art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k.. poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej i nie przesłuchanie funkcjonariuszy policji dokonujących czynności z udziałem pokrzywdzonych, tj. tych funkcjonariuszy, którzy przesłuchiwali pokrzywdzone, na okoliczność przebiegu tych czynności, wywierania wpływu na pokrzywdzone podczas przesłuchania, protokołowania faktów i używania słów w protokole, których pokrzywdzone nie podały do protokołu ich przesłuchań, sugerowanie faktów, które

nie miały miejsca w stosunku do poszczególnych pokrzywdzonych, w sytuacji gdy pokrzywdzone, w trakcie przesłuchania na rozprawie głównej przed Sądem Okręgowym, wielokrotnie nie potwierdzały swoich zeznań, wskazując, że: „będąc pod władztwem właściciela klubu - nie wykluczam, że było to sformułowanie osoby protokołującej moje zeznania” (zeznania K. T., rozprawa z dnia 4 września 2013 r.), „policjant podkoloryzował, to co mówiłam, podsuwał mi sam to, co powinnam mówić (...) przytakiwałam co do sytuacji, które faktycznie nie miały miejsca (...) podczas przesłuchania policjant był nachalny (...)” (zeznania A. R., rozprawa z dnia 6 listopada 2013 r.), „(...) przesłuchujący mnie funkcjonariusz, trochę narzucał sformułowania (...)” (zeznania J. J., rozprawa z dnia 29 stycznia 2014 r.), „(...) czułam się trochę nakierowana przez przesłuchujących (...) uważam, że przejawskrawione przez policjantów jest to, co dotyczy stosunków seksualnych z klientami (...)” (zeznania świadka A. D., rozprawa z dnia 15 grudnia 2014 r.), „(...) odczytanych zeznań nie podtrzymuję, mnie się wydaje, że te zeznania są naciągnięte przez Policję (...)” (zeznania świadka A. K., rozprawa z dnia 24 czerwca 2015 r.), „(...) w czasie przesłuchania na Policji funkcjonariusz wielokrotnie mówił do mnie dziewczyno zostałam sprzedana do burdelu, ja zaprzeczałam ale on te sformułowania powtarzał (...)” (zeznania pokrzywdzonej E. W., rozprawa z dnia 14 marca 2016 r.), jednocześnie uznanie przez Sąd Odwoławczy, że tylko kilka pokrzywdzonych zgłaszało te zastrzeżenia wobec czego nie ma potrzeby przesłuchiwania funkcjonariuszy policji, w konsekwencji czego dokonano wadliwej oceny materiału dowodowego,

g) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k., oraz art. 366 § 2 k.p.k.. poprzez zaniechanie z urzędu przesłuchania świadków: J. S. poprz. N., D. S., D. Ż., przy udziale biegłego psychologa i psychiatry pomimo, iż istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego ww. świadków, zdolności postrzegania i odtwarzania przez nich postrzeżeń albowiem z akt sprawy wynika, że odpowiednio świadkowie:

- J. S. - na rozprawie w dniu 29 października 2014 r., zeznała, że po urodzeniu dziecka ma problemy z pamięcią długotrwałą i krótkotrwałą, nie pamiętała wielu okoliczności, o których zeznała w postępowaniu przygotowawczym,

- D. S. - z wywiadu przeprowadzonego przez funkcjonariusz policji z otoczenia świadka wynika, że: „sprawia wrażenie osoby z problemami psychicznymi” (rozprawa z dnia 17 grudnia 2014 r.),

- D. Ż. - na rozprawie w dniu 20 lipca 2016 r. oświadczyła, że: „ja już dokładnie nie pamiętam tych okoliczności, bo to było dawno a poza tym ja mam problemy z pamięcią, bo mam uszkodzoną lewą półkulę mózgu w związku z uszkodzonymi nerwami”,

i uznanie, że brak jest podstaw do przeprowadzenia ww. dowodów bowiem gdyby Sąd I Instancji miał wątpliwości co do zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń dopuściłby taki dowód z urzędu, czego konsekwencją była wadliwa ocena dowodów,

7. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez:

a) uznanie przez Sąd Odwoławczy, że wystarczające była ocena zeznań świadków przez Sąd Okręgowy przez pryzmat art. 7 k.p.k. i uznanie, że nie było konieczne powołanie biegłego psychologa celem oceny zeznań świadków, którzy rzekomo wypierali negatywne i traumatyczne przeżycia z pamięci, w sytuacji, gdy takie stwierdzenie rażąco przekracza możliwości Sądu, który bez wątpienia nie posiada specjalistycznej wiedzy psychologicznej mogącej odpowiedzieć na pytanie, dlaczego świadkowie zmieniają wersję wydarzeń i czy traumatyczne przeżycia rzeczywiście zostały wyparte z ich pamięci;

b) zaakceptowanie zaniechania Sądu Okręgowego i zaniechanie przez Sąd Odwoławczy wnikliwego ustalenia, czy praca pokrzywdzonych była podejmowana legalnie, w sytuacji, gdy takie twierdzenie może być oparte wyłącznie o dokładną analizę prawa włoskiego, której nie powinien dokonywać Sąd polski, a biegły znający prawo włoskie i specyfikę zatrudniania pracowników we Włoszech, chociażby z uwagi na fakt, że kluby, do których trafiały pokrzywdzone były klubami prywatnymi lub prowadzonymi w ramach działalności gospodarczej, albowiem Sądy w sposób dowolny uznają, że skoro pokrzywdzone nie miały podpisanej umowy, to ich praca była nielegalna;

c) zaakceptowanie rażącego zaniechania dokonanego przez Sąd Okręgowy, który nie dopuścił ponownego dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii

celem przeprowadzenia badań pokrzywdzonych D. G. oraz D. Ł. i nieprawidłowe rozpoznanie zarzutu stawianego przez obrońcę, albowiem opinia ta została wydana wyłącznie na podstawie analizy materiału dowodowego, a nie osobistego badania świadka przez psychologa, ani nawet obecności psychologa przy przesłuchaniu, albowiem nie jest wystarczające stwierdzenie przez Sąd Odwoławczy, że to biegły psycholog sam decyduje, czy konieczne jest osobiste badanie świadka przez specjalistę;

8. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnego rozważenia przez Sąd Apelacyjny zarzutu apelacyjnego naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. zaakceptowanie dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego, która została dokonana z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie opartej na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku postępowania i interpretacji wszelkich wynikających z materiału wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, jak również poprzez nie uczynienie za podstawę wyroku prawdziwych ustaleń faktycznych, czego szczególnym wyrazem jest akceptacja:

a) ustalenia Sądu Okręgowego, jakoby K. M. nie interesował się warunkami zatrudniania pokrzywdzonych, a jego zapewnienia w tym zakresie są wyłącznie przyjętą przez niego linią obrony, a w rzeczywistości:

- zgodnie z umową, która znajduje się na k. 790, która została podpisana przez oskarżonego oraz R. S. zostało wskazane, że kobiety rekrutowane przez K. M. będą pracować zgodnie z przepisami prawa i kulturą obowiązującymi w Unii Europejskiej, oskarżony nie jest wyzyskiwaczem, a każda z kobiet może przestać pracować, zawiadamiając o tym z 7 dniowym wyprzedzeniem, ponadto praca w żaden sposób nie dotyczy pornografii i nie ma charakteru seksualnego, a nadto każda z pokrzywdzonych ma pracować jako hostessa w zgodzie z włoskim prawem, która to umowa została zupełnie zbagatelizowana przez Sąd Okręgowy, jak i przez Sąd odwoławczy;

- skazany K. M. osobiście udał się do Włoch i wizytował kluby nocne, by obserwować pracę kobiet i upewnić się, że nie dzieje im się żadna krzywda, a

ponadto wysłał na miejsce pracy swoją żonę, by ona osobiście przekonała się jak wyglądają warunki pracy, co prowadzi do wniosku, że K. M. dokonał wszelkich możliwych starań, by zapewnić pracującym we Włoszech pokrzywdzonym optymalne warunki pracy i upewnił się, że praca będzie świadczona legalnie i zaufał R. S., który wskazał, że praca pokrzywdzonych ma charakter legalny, tym bardziej, że prostytutka we Włoszech jest zabroniona, a co za tym idzie nie można stwierdzić, że kwestia legalności zatrudnienia w ogóle nie interesowała K. M.,

b) ustalenia Sądu Okręgowego, zgodnie z którym kobiety pracowały nielegalnie, pomimo, że Sąd Okręgowy nie uznał za niewiarygodne wyjaśnień K. M., w których wskazał on, jak przedstawiają się warunki pracy w klubach prywatnych, a jak w klubach prowadzonych w ramach działalności gospodarczej;

c) ustalenia Sądu Okręgowego, że skazany wykorzystał złą sytuację finansową pokrzywdzonych i w ten sposób wypełnił znamiona przestępstwa handlu ludźmi, w sytuacji, gdy K. M. wskazywał, że nie miał świadomości, że pokrzywdzone znajdują się w trudnej sytuacji materialnej, a pokrzywdzone nie informowały go o tym i w tym zakresie Sąd Okręgowy nie odmówił waloru wiarygodności jego wyjaśnieniom;

d) ustalenia Sądu Okręgowego, że pokrzywdzone znajdowały się w sytuacji krytycznej, w sytuacji gdy K. M. wskazywał, że pokrzywdzone miały możliwość udania się na policję, skorzystania z pomocy karabinierów, a także na ich telefonach po przekroczeniu granicy wyświetlał się numer do ambasady polskiej, a w tym zakresie Sąd nie uznał jego wyjaśnień za niewiarygodne;

e) ustalenia Sądu Okręgowego, że pokrzywdzone znajdowały się w sytuacji krytycznej, ponieważ nie znały one języka włoskiego, w sytuacji, gdy K. M. wskazywał, że włoscy kontrahenci zapewnili go, że język włoski jest językiem prostym, a zatem nie ma konieczności, by pokrzywdzone znały ten język przed wyjazdem, a w tym zakresie jego wyjaśnienia nie zostały uznane za niewiarygodne;

f) ustalenia Sądu Okręgowego, że podpisanie weksla składało się na krytyczną sytuację pokrzywdzonych, w sytuacji, gdy K. M. wskazywał, że wymagał podpisania weksli tylko po to, by pokrzywdzone nie znajdowały sobie pracy w tej branży z pominięciem jego pośrednictwa i nigdy nie korzystał z tych weksli, a w tym zakresie jego wyjaśnienia nie zostały uznane za niewiarygodne;

g) niewzięcia pod uwagę, że skazany K. M. przeprowadzał z pokrzywdzonymi szkolenia w celu zapoznania z przyszłymi warunkami pracy, na których informował, jakie ubrania powinny zabrać oraz w jaki sposób powinny reagować na nachalne zachowania klientów i uznanie, że wprowadzał je w błąd co do charakteru pracy, w sytuacji gdy we fragmencie stanu faktycznego dotyczącego D. B. oraz E. M. zawarte są informacje, zgodnie z którymi na szkoleniu były przekazywane włoskie zwroty asertywne, a zatem należy uznać, że skazany K. M. dbał o warunki pracy pokrzywdzonych;

9. art 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - w przypadku uznania winy K. M. za udowodnioną - poprzez błędne rozważenie zarzutów apelacyjnych skarżącego polegające na niewłaściwym rozpoznaniu zarzutu co do sposobu wymiaru kary, albowiem przy kontroli instancyjnej Sąd Odwoławczy obniżył wymiar kary uznając, iż kara wymierzona przez Sąd I Instancji była rażąco niewspółmiernie surowa wskazując, iż podstawą obniżenia wymiaru kary były okoliczności dotyczące indywidualnie skazanego, podmiotowo-przedmiotowe, w szczególności poprzednia niekaralność, wywiad środowiskowy, stosunki rodzinne jednak Sąd Odwoławczy przy wymiarze kary nie uwzględnił okoliczności, iż zmieniając wyrok Sądu I Instancji wyeliminował z opisu czynu ustalenia dotyczące kierowania i udziału K. M. w zorganizowanej grupie przestępczej, nie obniżył kary, o czym świadczy matematyczna analiza wymiaru kary, wręcz dokonując ustaleń faktycznych pomimo, iż Sąd Odwoławczy wyeliminował ustalenia Sądu I Instancji, iż K. M. kierował zorganizowaną grupą przestępczą w uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał jako okoliczność zaostrzającą karę: był głównym wykonawcą czynności polegających na handlu ludźmi tym samym Sąd Odwoławczy przy dokonaniu sposobu wymiaru kary, nie zbadał zarzutu niewspółmierności kary, w wyniku czego orzeczono karę zbyt wysoką,

Obrońca wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Apelacyjnego w K(...) z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...) i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt III K (...) i uniewinnienie skazanego K. M. od popełnienia czynów, za które został skazany; ewentualnie o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z

dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...) i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt III K (...) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...) i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca K. K. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a także art. 3 lit. a oraz art. 4 Protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, przyjętego przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 listopada 2000 r. (Dz. U. z 2005 r. nr 18 poz. 160) (dalej: Protokół z Palermo) w zw. z art. 91 ust Konstytucji RP poprzez:

a/ jedynie wybiórcze zaakceptowanie zaproponowanej przez Sąd I instancji, najwzględniejszej dla K. K. ustawy tj. ustawy Kodeks karny z 1997 r. w brzmieniu w czasie obowiązywania art. 253 § 1 k.k., przed dodaniem do Kodeksu karnego art. 189a k.k. oraz definicji handlu ludźmi do art. 115 § 22 k.k., przy jednoczesnym zastosowaniu definicji handlu ludźmi z art. 3 lit. a z Protokołu z Palermo,

b/pominięcie art. 4 Protokołu z Palermo i mylne uznanie, iż definicję z art. 3 lit. a Protokołu z Palermo można stosować także do przestępstw niepopołnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

c/ w konsekwencji, mylne uznanie, iż nawet najwzględniejsza ustawa dla skazanej K. K. obowiązująca w okresie od popełnienia przez nią czynu zabronionego do momentu prawomocnego orzekania w jej sprawie umożliwiała penalizację zarzuconego jej czynu,

d/ zaakceptowanie zastosowania jako podstawy orzekania oraz ustalenia znamion z przestępstwa z art. 251 § 3 k.k. w oparciu o definicję handlu ludźmi z Protokołu z Palermo do przestępstw popełnionych przez K. K. przed dniem 31 stycznia 2005 r. w sytuacji, gdy został on ogłoszony w Dzienniku Ustaw dopiero w dniu 31 stycznia

2005 r. i dopiero z tą chwilą stał się on częścią polskiego porządku prawnego, podczas gdy prawidłowe zastosowanie powyższych przepisów winno doprowadzić do uniewinnienia skazanej od zarzuconych jej aktem oskarżenia czynów, z uwagi na brak istnienia w czasie popełnienia przez nią czynu zabronionego wystarczająco konkretnej spełniającej wymogi umożliwiające jej zastosowanie ustawy penalizującej zachowania zarzuconego skazanej aktem oskarżenia,

2/ rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. poprzez mylne uznanie, iż w przypadku braku możliwości zastosowania Protokołu z Palermo, wskazany przepis spełniał wymogi określoności czynu zgodnie z zasadą *nullum crimen sine lege certa* oraz, iż działania sprawcze K. K. polegające na dokonywaniu czynności takich jak ogłoszenia w prasie i Internecie o możliwości podjęcia pracy hostessy w Republice Włoskiej oraz w Grecji; osobista rozmowa z kandydatkami do pracy, wprowadzenie w błąd co do charakteru i warunków pracy oferowanej, a w szczególności poprzez niezgodne z prawdą zapewnienie o legalności zatrudnienia i pobytu, wysokości wynagrodzenia oraz braku konotacji seksualnych pracy świadczonej przez zatrudnione za jej pośrednictwem kobiety; podpisywanie umów ze zwerbowanymi kobietami w imieniu firmy „A.”; kierowanie zwerbowanych kobiet do K. M. w celu podpisania przez nie umów o współpracy z firmą „H.”, uczestniczenie w transporcie pokrzywdzonych z Polski do Włoch; przekazywanie pokrzywdzonych we władztwo właścicieli nocnych klubów na terytorium Republiki Włoskiej oraz w Grecji; nadzorowanie pracy pokrzywdzonych i pobieranie prowizji za nie, tj. zwerbowanie i przekazanie we władztwo właścicieli nocnych klubów realizuje znamiona określone w omawianym przepisie jako „uprawianie handlu ludźmi”, podczas gdy już nawet językowa wykładnia tego przepisu musi prowadzić do wniosku, iż zachowania te nie wypełniają dyspozycji tego przepisu, zaś w prawie karnym niedopuszczalne jest stosowanie wykładni celowościowej jedynie po to, aby nie doprowadzić do bezkarności sprawcy, jak błędnie wskazał Sąd Apelacyjny w (...),

3/ rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 3 ust. 2 Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, przyjętej przez Zgromadzenie

Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 listopada 2000 r. poprzez mylne uznanie, iż dozwolone było zastosowanie wykładni celowościowej pojęcia zorganizowanej grypy przestępczej i uznanie, iż Protokół z Palermo może mieć też zastosowanie w sytuacji gdy nastąpiło działanie sprawcy wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, podczas gdy zapisy tej konwencji zawierają definicję legalną odpowiadającą rozumieniu pojęcia zorganizowanej grupy przestępczej na gruncie art. 258 k.k. i ta definicja winna być zastosowana,

4/ rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 204 § 2 k.k. poprzez uznanie, iż K. K. swym zachowaniem zrealizowała znamiona tego przestępstwa podczas gdy prawidłowo dokonana subsumpcja ustaleń dokonanych przez Sąd pod normę tego przepisu winna doprowadzić Sąd do wniosku, iż jakkolwiek czerpała ona korzyści z pośrednictwa w pracy to nie stanowiło to czerpania korzyści z prostytucji w rozumieniu tego przepisu,

5/ rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu rażącej niewspółmierności kary podniesionego w apelacji z dnia 7 maja 2018 r. obrońców skazanej K. K. w punkcie 4, albowiem Sąd odwoławczy w sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się do tego przedmiotu rozpoznania stosownie do wymagań określonych dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k., co implikuje wniosek, iż w niniejszej sprawie miał miejsce tzw. efekt przeniesienia w następstwie niedostrzeżenia istniejących uchybień wyroku Sądu pierwszej instancji i przez to nie podzielenia przez Sąd odwoławczy zarzutów apelacji, co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia obarczonego uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego,

6/ rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. — mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), wyrażające się w zaakceptowaniu ujęcia w sentencji wyroku w opisie czynu w zakresie dotyczącym przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. wszystkich pokrzywdzonych przestępstwem z art. 253 § 1 k.k., podczas gdy, jak wynika z ustaleń faktycznych Sądów obu instancji, skazana K. K. miała uzyskiwać korzyści majątkowe jedynie z

umowy pomiędzy firmą „A.” a „L.”, a potem także porozumień o współpracy zawieranych z przedstawicielami greckich lokali, co prowadzi do zaistnienia sprzeczności pomiędzy treścią sentencji wyroku, a jego uzasadnieniem.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), jak również wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 r. sygn. akt IIIK (...) i uniewinnienie skazanej K. K. od wszystkich zarzucanych jej czynów lub ewentualnie uchylenie wyżej wymienionych wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotowe kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Oczywiście bezzasadna okazała się kasacja prokuratora oraz obrońcy G. U.. Z uwagi na treść art. 535 § 3 k.p.k. tym zakresie nie sporządzano uzasadnienia pisemnego, bowiem powody takiej oceny tych kasacji zostały przedstawione w ramach motywów ustnych.

Zasadne natomiast okazały się kasacje wniesione przez obrońców K. M., K. K., P. B., J. C., I. C., co skutkowało uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

We wszystkich kasacjach uznanych za zasadne pojawił się mniej lub bardziej rozbudowany zarzut nieprawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie dotyczącym ustalenia realizacji znamion każdego z osobna przestępstw przypisanych oskarżonym. Należy bowiem podkreślić, że pierwotnie w akcie oskarżenia przyjęto, że zarzucane poszczególnym oskarżonym zachowania, kwalifikowane jako handel ludźmi stanowiło jedno przestępstwo (dokonane lub usiłowanie), bez względu na liczbę pokrzywdzonych osób. Sąd I instancji w wyroku skazującym uznał wszakże, że działania oskarżonych w stosunku do każdej z pokrzywdzonych wymienionych w pkt II stanowią odrębne przestępstwa, które

wszystkie zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw. Taką kwalifikację prawną działań oskarżonych zaakceptował także Sąd odwoławczy. Rozpoznając apelacje obrońców oskarżonych Sąd ten wszakże zdał się zapomnieć o tym, że zarzuty odnoszące się do działań przypisanych oskarżonym w odniesieniu do konkretnych pokrzywdzonych, a dotyczące ewentualnej wiarygodności zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, osiągnięcia korzyści majątkowych z pracy wykonywanej przez poszczególne pokrzywdzone, stopnia wykorzystania tych pokrzywdzonych, czy seksualnego charakteru zlecanej im pracy potraktował w sposób zbiorczy, tak jakby miał do czynienia z jednym przestępstwem, którego znamiona są zrealizowane nawet, jeżeli zeznania części z pokrzywdzonych musiałby zostać zweryfikowane w sposób negatywny lub nie zawsze doszło w odniesieniu do każdej z pokrzywdzonych do realizacji wszystkich znamion przestępstwa handlu ludźmi w związku z art. 204 § 2 k.k. (czerpanie korzyści majątkowej z prostytucji). Przyjęcie, że w odniesieniu do każdej z pokrzywdzonych popełniono przestępstwo handlu ludźmi w zbiegu z czerpaniem korzyści majątkowej z prostytucji, oznacza, że Sąd odwoławczy zobligowany był rozpoznać zarzuty podniesione w apelacjach także w odniesieniu do każdego przypisanego przestępstwa.

W tej sytuacji za nierzetelną należy uznać kontrolę odwoławczą, w której fakt realizacji jednego przestępstwa ekstrapoluje się na inne zarzucone przestępstwa. Tymczasem Sąd odwoławczy, z faktu, że w stosunku do większości pokrzywdzonych zachodziły przesłanki do przyjęcia określonej kwalifikacji prawnej, wyciągnął wniosek, że także w stosunku do pozostałych pokrzywdzonych, doszło do realizacji znamion czynów zabronionych, choć przecież z wywodów samego Sądu odwoławczego wynika, że warunki te nie były spełnione w odniesieniu dla jakiejś „mniejszości” pokrzywdzonych. Na przykład na str. 172 uzasadnienia Sąd odwoławczy stwierdza, że „niewątpliwym jest, że oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa poprzez (...) podpisywanie weksli, lub umów z zapisem o karze umownej, przy czym większość pokrzywdzonych takie weksle lub umowy podpisywała, a jedynie niewielka ich część wysyłana przez innych oskarżonych do Włoch ich nie podpisywała (...). Sąd odwoławczy nie przesądza przy tym, czy w sytuacji nie podpisania weksla dochodzi do braku realizacji znamion. A jeżeli tak, to

której z pokrzywdzonych to dotyczy. Odnosząc się do kwestii braku podpisywania we Włoszech umów z pokrzywdzonymi Sąd odwoławczy wskazuje, że nie miało to miejsca, przy czym powołuje się na zeznania niektórych tylko pokrzywdzonych, z czego nie wynika, czy fakt ten uznał za ustalony także w stosunku do każdej z pozostałych pokrzywdzonych, a więc w odniesieniu do każdego przypisanego oskarżonym przestępstwa.

Sąd odwoławczy także w wielu innych kwestiach dotyczących ustaleń stanu faktycznego odwołuje się o zeznań „znaczej części pokrzywdzonych” (s. 174 w odniesieniu do straszenia pokrzywdzonych egzekucją). Zastrzeżenia budzi także ocena i sposób odwołania się do sformułowanych w apelacjach zarzutów odnośnie opinii biegłych z zakresu seksuologii. Sąd odwoławczy przypisuje do tego dowodu istotne znaczenie w perspektywie kwalifikowania działań oskarżonych jako czerpania korzyści majątkowych z prostytutki, jednocześnie jednak przechodzi do porządku dziennego nad tym, że opinia odnosiła się do czynności podejmowanych przez klientów klubów wobec niektórych z pokrzywdzonych. Sąd odwoławczy stwierdza, że „celem opinii nie była ocena zebranego materiału dowodowego pod kątem, która z osób pracujących w klubach włoskich ma mieć status pokrzywdzonej, lecz ustalenie w jaki sposób klienci zachowywali się wobec hostess, jakie czynności wobec nich dokonywali a następnie ocena czy czynności te były czynnościami o charakterze seksualnym”. Skoro jednak z całą świadomością ograniczono zakres tej opinii wyłącznie do niektórych z pokrzywdzonych, to konieczne było przedstawienie przez Sąd odwoławczy argumentów pozwalających na wykorzystanie tej opinii jako podstawy dowodowej do przyjęcia kwalifikacji działań oskarżonych, jako czerpania korzyści majątkowej z prostytutki w doniesieniu do wszystkich tych pokrzywdzonych.

W kontekście przyjęcia przez sądy, iż działania oskarżonych w stosunku do każdej z pokrzywdzonych stanowiły odrębne przestępstwo, niedopuszczalne było zbagatelizowanie zarzutu, co do tego, że niektóre sformułowania zanotowane w protokołach zeznań części pokrzywdzonych w postępowaniu przygotowawczym, były sugerowane czy też wpisywane przez przesłuchujących funkcjonariuszy Policji. Sąd odwoławczy zbył ten zarzut stwierdzeniem, że „takie okoliczności pojawiły się w zeznaniach znikomej ilości pokrzywdzonych przesłuchiwanym w toku

postępowania, zaś mając na uwadze całokształt zebranych w sprawie dowodów i jednoznaczną wymowę znakomitej większości pokrzywdzonych brak jest podstaw do uznania, iż sąd okręgowy dokonał błędnej oceny dowodów”. Nie wynika z tej argumentacji, czy w takim razie w przypadku owej znikomej ilości pokrzywdzonych faktycznie miało miejsce manipulowanie treścią protokołów, czy też nie. Nie wiadomo też, o które pokrzywdzone chodzi, a więc w stosunku do których przestępstw przypisanych oskarżonym powstała wątpliwość, co do wiarygodności odczytanych w sprawie protokołów zeznań, co może się przełożyć na zasadność ustaleń faktycznych dotyczących tych konkretnych pokrzywdzonych i przestępstw.

Generalizujące i zbiorcze odniesienia się do zarzutów ponoszonych w apelacjach, tak jakoby dotyczyły one jednego przestępstwa, dotyczą także innych kwestii, np. pozostawiania pokrzywdzonych w trudnej sytuacji osobistej i materialnej we Włoszech (s. 188, 220 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego), reagowania na skargi pokrzywdzonych (s. 187 uzasadnienia), przedkładania pokrzywdzonym do podpisu weksli i deklaracji wekslowych (s. 187 uzasadnienia), wykorzystywania przy werbunku trudnej przymusowej sytuacji pokrzywdzonych w kraju (s. 210 uzasadnienia), wykonywania w klubach czynności seksualnych (s. 220 uzasadnienia), znajomości przez pokrzywdzone języka włoskiego (s. 187 uzasadnienia).

W tym ostatnim przypadku Sąd odwoławczy sam stwierdza, że kilka pokrzywdzonych język ten znało, podkreślając, wszakże, że nie ma to znaczenia. Oceny takiej nie da się wszakże zweryfikować, póki nie będzie wiadomo, o które pokrzywdzone chodzi i w jakich konkretnie warunkach znalazła się każda z nich, bowiem tylko wówczas będzie można ocenić czy zasadne są zarzuty sformułowane w środku odwoławczym odnoszące się do poszczególnych przestępstw przypisanych oskarżonym.

Charakterystyczna jest także stosowana przez Sąd odwoławczy terminologia używana w tej części uzasadnienia, w której odnosi się do zarzutów przedstawionych w apelacjach oskarżonych. Mimo pozostawienia w mocy rozstrzygnięcia Sądu I instancji przyjmującego wielość przestępstw, a więc uznania działania oskarżonych w stosunku do każdej z pokrzywdzonych jako odrębnego przestępstwa, Sąd odwoławczy w uzasadnieniu posługuje się liczbą pojedynczą np.

„dopuszczeni(e) się przez oskarżoną (oskarżonego) przestępstwa z art. 253 § 1 i art. 204 § 1 k.k.”, obejmując tym terminem całą przypisaną danej osobie działalność na szkodę pokrzywdzonych.

W przypadku, gdy Sąd w wyroku skazującym przypisał sprawcy wiele przestępstw, to choćby następnie uznał, że przestępstwa te należą do ciągu przestępstw, w stosunku do każdego z nich musi być spełniony ten sam standard dowodowy, jak w przypadku skazania za jedno przestępstwo. Dotyczy to także kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu odnoszącego się podstaw dowodowych ustaleń faktycznych dotyczących wszystkich przypisanych przestępstw. Choćby przestępstwa wchodzące w skład ciągu przestępstw wykazywały daleko idące podobieństwo i realizowały znamiona tego samego typu czynu zabronionego, brak jest podstaw do mechanicznego stwierdzenia, że skoro określony zarzut podniesiony w środku odwoławczym okazał się niezasadny w stosunku do części przypisanych przestępstw, jest on także niezasadny w stosunku do innych przestępstw, zwłaszcza gdy nawet nie wskazuje się konkretnie, w odniesieniu do których przestępstw formułuje się tę ocenę.

Zasadnym okazał się także zarzut podniesiony w kasacji obrońcy P. B. a dotyczący nierzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie czynu kradzieży programu komputerowego przypisanego tej oskarżonej w wyroku Sądu I instancji. Sąd odwoławczy w zasadzie nie odniósł się do podniesionych w apelacji zarzutów, wskazując na opinię biegłego, której rzetelność właśnie w apelacji była kwestionowana (brak odniesienia się do kwestii zakresu licencji, próbnej wersji programów). Zupełnie arbitralne było więc stwierdzenie, że oskarżona bez zgody osoby uprawnionej i bez uiszczenia należnej opłaty zainstalowała programy komputerowe, zwłaszcza, że w apelacji podnoszono kwestię szczególnego charakteru oprogramowania (wersja trial), a więc takiego, którego instalacja nie wymaga szczególnej zgody uprawnionego.

W sytuacji uznania kasacji za zasadną w zakresie zarzutu dotyczącego nierzetelnego rozpoznania środków odwoławczych kwestionujących ustalenia faktyczne dokonane w sprawie, przedwczesnym było rozpoznawanie tych zarzutów kasacyjnych, które odnosiły się do kontroli Sądu odwoławczego w zakresie prawa materialnego. Problem ten może pojawić się dopiero wówczas, gdy w sposób

należyty zostanie przeprowadzona kontrola odwoławcza w zakresie zarzutu naruszeń prawa procesowego. Wówczas, w zależności od ostatecznie zaakceptowanych ustaleń faktycznych aktualny stanie się problem prawidłowości kwalifikacji poszczególnych zachowań ewentualnie przypisanych oskarżonym. W takim przypadku Sąd odwoławczy będzie musiał także odnieść się do kwestii definicji handlu ludźmi, mając na względzie zasady intertemporalne prawa karnego, a więc rozstrzygnięcie czy i w jakim zakresie definicja ta ulegała zmianie między czasem zarzucanego czynu a chwilą orzekania, pamiętając przy tym, że na treść stanu prawnego wpływa także powszechnie przejęta interpretacja danego zwrotu w danym momencie czasowym. Wysoce niewystarczające jest przy tym stwierdzenie, że ponieważ w praktyce sądowej zdarzają się sprawy, „w których dwóch sprawców lub jeden sprawca (co wyklucza istnienie zorganizowanej grupy przestępczej) dopuszcza się handlu ludźmi” to przyjęcie „iż przestępstwo kwalifikowane z art. 253 § 1 k.k. może być popełnione wyłącznie w ramach grupy przestępczej (...) prowadzioby do bezkarności sprawców, którym udowodniono handel ludźmi, a nie działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” (s. 157 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego). Takie rozumowanie obarczone jest zasadniczym błędem, bowiem odwołuje się do bliżej nieznaney praktyki udowadniania handlu ludźmi, bez wcześniejszego rozstrzygnięcia, co ten termin faktycznie oznacza. Nie wystarczy przy tym wskazanie na sprzeczność określonej interpretacji z bliżej nieokreśloną „celowością przepisu penalizującego handel ludźmi”, bez jakiegokolwiek próby określenia tej celowości.

Mając na względzie, że powody, dla których uznano za wadliwe rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego zachodzą także w stosunku do oskarżonych M. B., A. Ż., G. U., I. D., M. S., Sąd Najwyższy na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w odniesieniu do tych oskarżonych.

W ponownym postępowaniu Sąd odwoławczy przeprowadzi kontrolę odwoławczą według standardów przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego, w szczególności odnosząc się do poszczególnych przypisanych oskarżonym przestępstw oraz rozpoznając merytorycznie zarzuty dotyczące sposobu dokonania ustaleń faktycznych w odniesieniu do przestępstwa kradzieży programów komputerowych.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.